

KOŚCIÓŁ

Papież na Mszy kanonizacyjnej: władza w Kościele jest służbą

18.10.2015

Głównym tematem papieskiej homilii w czasie Mszy kanonizacyjnej, dnia 18 października, była władza w Kościele. Franciszek nawiązał tu do pierwszego czytania, w którym została przedstawiona postać Sługi Pańskiego, oraz do fragmentu Ewangelii św. Marka, w którym apostołowie Jakub i Jan ubiegają się o zaszczytne miejsca w Królestwie Bożym.

„Sługa Pański to postać, która nie szczyty się znamienitą genealogią, jest pogardzany, odrzucony przez wszystkich, doświadczony w cierpieniu. Nie są Mu przypisywane wspaniałe dzieła ani słynne przemówienia, ale wypełnia plan Boga przez pokorną i cichą obecność oraz poprzez swe cierpienie.

Jego misja dokonuje się bowiem poprzez cierpienie, które pozwala Mu zrozumieć cierpiących, nieść ciężar win innych ludzi i je odkupić. Marginalizacja i cierpienia Sługi Pańskiego, trwające aż do śmierci, okazują się owocne do tego stopnia, że stają się odkupieńcze i zbawiają wielu” – powiedział Papież.

Franciszek zaznaczył, że zapowiadany przez proroka Izajasza Sługą Pańskim jest sam Jezus. Proszony przez swych uczniów o pierwsze miejsca w Królestwie, może im dać jedynie udział w swym cierpieniu oraz zachęcić ich, by szli za Nim drogą miłości i służby.

„W obliczu ludzi usilnie zabiegających o władzę i sukces, aby ich było widać, w obliczu ludzi, którzy chcą by doceniono ich zasługi, ich pracę, uczniowie mają czynić coś przeciwnego. Dlatego Jezus ich przestrzega: «Wiecie, że ci, którzy uchodzą za władców narodów, uciskają je, a ich wielcy dają im odczuć swą władzę. Nie tak będzie między wami. Lecz kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym» (w. 42-44). Tymi słowami wskazuje na służbę jako styl władzy we wspólnocie chrześcijańskiej. Ten, kto służy innym i naprawdę nie ma prestiżu, rzeczywiście sprawuje w Kościele władzę. Jezus zachęca nas do zmiany naszej mentalności i przejścia od żądzy władzy do radości umartwienia i służby; do wykorzenienia instynktu panowania nad innymi i do realizacji cnoty pokory” – powiedział Ojciec Święty.

Papież podkreślił, że realizacją takiego ideału władzy jest sam Jezus, który nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć. To właśnie On otrzymuje od Boga „panowanie, chwałę i władzę królewską”.

„Nie da się pogodzić sposobu rozumienia władzy według kryteriów światowych z pokorną służbą, która powinna charakteryzować władzę zgodnie z nauczaniem i przykładem Jezusa – mówił Ojciec Święty. – Nie da się pogodzić ambicji, karierowiczostwa i naśladowania Chrystusa; nie da się pogodzić zaszczytów, sukcesu, sławy, triumfów doczesnych z logiką Chrystusa ukrzyżowanego. (...) Jego chwała nie jest chwałą

ambicji i żądzy panowania, ale to chwała miłowania ludzi, przyjęcia i dzielenia ich słabości i obdarzenia ich łaską uzdrawiającą, towarzyszenie z nieskończoną czułością ich uciążliwemu pielgrzymowaniu”.

Odnosząc się na zakończenie homilii do dzisiejszej kanonizacji, Franciszek dodał, że nowi święci niezmiennie służyli braciom z niezwykłą pokorą i miłością, naśladowując w ten sposób Boskiego Nauczyciela. Ich świetlane świadectwo zachęca nas do wytrwania na drodze radosnej służby braciom, ufając w pomoc Boga i macierzyńską opiekę Maryi.

Przedstawiając nowych Świętych Ludwika i Marię Martin Ojciec Święty powiedział: **„Święci małżonkowie Ludwik Martin i Maria Zelia z domu Guérin świadczą posługę chrześcijańską w rodzinie chrześcijańskiej, budując dzień po dniu środowisko pełne wiary i miłości. W tym klimacie zrodziły się powołania ich córek, w tym świętej Teresy od Dzieciątka Jezus.**

Świetlane świadectwo tych nowych świętych zachęca nas do wytrwania na drodze radosnej służby braciom, ufając w pomoc Boga i macierzyńską opiekę Maryi. Z nieba czuwają teraz nad nami i wspierają nas swoim możliwym wstawiennictwem.”

Za: Radio Watykańskie

Kanonizacja rodziców św. Teresy z Lisieux

18.10.2015

Dnia 18 października 2015 r. Rzym był świadkiem wyjątkowej uroczystości. W poczet świętych zaliczona została para małżeńska: Zelia i Ludwik Martin, rodzice św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Jest to pierwsza w czasach nowożytnych kanonizacja małżonków nie-męczenników. Dziś niemal wszyscy nowi błogosławieni i święci wyznawcy to osoby duchowne lub konsekrowane, zazwyczaj założyciele zgromadzeń zakonnych. Również i tym razem obok świętych małżonków Papież zaliczył w poczet świętych włoskiego księdza Wincentego Grossiego, założyciela Instytutu Córek Oratorium oraz hiszpańską zakonnicę Marię od Niepokalanego Poczęcia, wieloletnią matkę generalną Sióstr Towarzyszek Krzyża.

Zelia i Ludwik Martin jeszcze przed zawarciem małżeństwa bardzo mocno odczuwali powołanie do świętości. Oboje myśleli nawet o życiu konsekrowanym. Pobrali się 1858 r. Jak przypomniał na wstępie obrzędu kanonizacji kard. Amato, ich rodzina była naprawdę małym Kościo-

łem, w którym panowała wiara radosna i głęboka. Mieli dziewięcioro dzieci, siedem córek i dwóch synów, ale ze względu na wysoką w tych czasach umieralność dzieci, tylko pięć córek osiągnęło pełnoletniość, wszystkie obrały życie zakonne. Najmłodsza z nich, słynna karmelitanka z Lisieux, została zaliczona w poczet świętych. Zelia zmarła na raka piersi już w 1877 r., 17 lat wcześniej niż mąż, kiedy Teresa miała zaledwie 4 lata.

Kanonizacja świętych małżonków odbyła się w kontekście synodu biskupów o rodzinie. Papież nie wykorzystał jednak tej okazji, by nawiązać do tematu obrad synodalnych. W homilii ograniczył się do krótkiego wspomnienia:

„Święci małżonkowie Ludwik Martin i Maria Zelia z domu Guérin świadczą posługę chrześcijańską w rodzinie, budując dzień po dniu środowisko pełne wiary i miłości. W tym klimacie zrodziły się powołania ich córek, w tym świętej Teresy od Dzieciątka Jezus” – powiedział Ojciec Święty.

Za: Radio Watykańskie

Rzym: relikwie św. Teresy z Lisieux i jej Rodziców na Synodzie

04.10.2015

Szklane trumny z relikwiami św. Teresy z Lisieux i jej rodziców, bł. Ludwika i bł. Zeli Martin, których kanonizacja odbędzie się 18 października, wystawiono w rzymskiej bazylice Matki Bożej Większej.

Będzie można się przed nimi modlić przez cały czas trwania XIV Zwyczajnego Zgromadzenia Synodu Biskupów w zwykłych godzinach otwarcia tej ulubionej świątyni papieża Franciszka – od siódmej rano do siódmej wieczorem.

Relikwie znajdują się w kaplicy Borghese, przed słynną ikoną Matki Bożej Salus Populi Romani (Ocalenie Ludu Rzymskiego).

Wicepostulator procesu kanonizacyjnego Ludwika i Zeli Martin, ks. Antonio Sangalli powiedział, że swoim życiem ukazali oni, iż „miłość małżeńska jest narzędziem świętości, drogą do świętości przebywaną wspólnie przez dwie osoby”.

Jego zdaniem właśnie ten wymiar rodziny wymaga dowartościowania, gdyż „istnieje ogromna potrzeba prostej duchowości przeżywanej w codziennym życiu”.

Obecnie we Francji trwa proces beatyfikacyjny kolejnej córki państwa Martin, Leonii – s. Franciszki Teresy.

Za: www.deon.pl

Jak lepiej służyć duszpastersko małżeństwu i rodzinie. 135 zebranie plenarne KWPZM w Gostyniu

12.10.2015

W poniedziałek 12 października rozpoczęło się w klasztorze Księży Filipinów na Świętej Górze w Gostyniu 135 zebranie plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce, która skupia 77 przełożonych wyższych z 61 instytutów życia konsekrowanego.

Przełożeni wysłuchali medytacji ks. Adama Adamskiego CO r z okazji 500-rocznicy urodzin św. Filipa Neri, założyciela Księży Filipinów.

Przewodniczący KWPZM o. Janusz Sok CSsR przywitał w sposób szczególny nowych przełożonych wyższych. W ciągu ostatniego półrocza zostało ich wybranych dziewięć.

Głównym tematem, któremu został poświęcony cały pierwszy dzień obrad, jest duszpasterstwo małżeństw i rodzin – nowe wyzwania i poszukiwanie form adekwatnych do przemian społecznych. Drugiego dnia przełożeni wyżsi zajmą się przygotowaniami do Jubileuszu Miłosierdzia, omówią sprawy współpracy międzyzakonnej w wymiarze europejskim oraz dokonają wstępnego podsumowania Roku Życia Konsekrowanego.

Przechodząc do realizacji konkretnych punktów programu przewodniczący zaprosił Ks. Wojciecha Sadłonia SAC, dyrektora ISKK, do przewodniczenia dyskusji panelowej, w której wzięli udział przedstawiciele różnych wspólnot i ruchów, skupionych w swojej działalności, na formacji rodzinnej i małżeńskiej (Paweł Wolinski i Piotr Wysocki z Fundacji „Mama i Tata”; Andrzej Szczepaniak ze Wspólnoty Trudnych Małżeństw „Sychar”; Monika i Marek Lechniak ze Wspólnoty „Chemin Neuf” oraz Grzegorz Gabor ze Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego).

Ks. Wojciech wspominał o przemianach społecznych i obyczajowych, które dokonują się w polskim społeczeństwie a które mocno zmieniają styl

życia i funkcjonowanie polskich rodzin. Następnie uczestnicy panelu opowiedzieli o swoich wspólnotach i ich metodach działania.

W trwającej dwie godziny dyskusji panelowej mówiono jakie wypływają wnioski z doświadczenia wspólnot zajmujących się formacją małżonków dla funkcjonowania parafii, tak aby lepiej wypełniały funkcje apostołskie wobec rodzin. Wielokrotnie powtarzano przekonanie, iż małżeństwa się umacniają dzięki „wypłynięciu na głębię” a więc wzmocnieniu życia duchowego. Dlatego współcześnie konieczne są specyficzne formy rekolekcji oraz inne formy skupienia dla małżonków, a także wzajemne wspomaganie się i świadectwo wiary, jakie umocnione doświadczeniem życiowym małżeństwa mogą dawać tym, którzy dopiero rozpoczynają drogę rodzinnego powołania. Powinny więc istnieć w parafiach wspólnoty, których głównym celem jest formacja małżeństw.

Bardzo ciekawy był głos przedstawiciela wspólnoty *Sychar*. Jej hasłem jest: *każde sakramentalne małżeństwo jest do uratowania*. W głoszeniu słowa Bożego przez kapłanów rzadko tę prawdę się podkreśla, a cała logika działania Bożej łaski zasadza się na nierozzerwalności każdego związku. Z doświadczenia tej wspólnoty wynika, że wiele małżeństw rozbitych łączy się ponownie, jeśli po stronie małżonka opuszczonego jest determinacja oparta na wierze Boga, aby walczyć o uratowanie sakramentalnego małżeństwa.

Wiele miejsca w dyskusji zajęła odpowiedź na pytanie dotyczące przygotowania młodych ludzi do małżeństwa. Według badań socjologicznych tzw. nauki przedmażeńskie są w większości źle oceniane przez ich uczestników. Badani mówili – szkoda tego czasu! Tymczasem jest to ostatni moment, kiedy Kościół może wielu spośród nich życiowo „uchwycić”. Trzeba po prostu wprowadzić tych młodych w to, czym jest małżeństwo ze swej istoty, jaka jest jego dynamika, jakie napotkają w życiu małżeńskim trudności i problemy i jak je rozwiązywać. Najlepiej gdyby kursy przedmażeńskie prowadzili ludzie świeccy z dłuższym doświadczeniem małżeńskim. W ich trakcie nie można mówić jedynie o antykoncepcji i zagrożeniach, trzeba wskazywać na owocność i szczęście małżeństwa żyjącego w przyjaźni z Bogiem. O tej pełni, która daje Bóg. Prof. Grzegorz Gabor mówił w tym kontekście o przygotowywanym w diecezji toruńskiej projekcie kursów małżeńskich opartych na metodzie warsztatowej i świadectwach małżonków katolickich.

Pan Piotr Wysocki zaproponował w formacji małżeńskiej „metodę dobrych rad” na przykład dobra

rada: „jak wchodzisz do domu po powrocie z pracy to najpierw przywitaj się czule ze swoją żoną, by pokazać dzieciom jak bardzo ją kochasz”, „naucz swoje dziecko osobistej modlitwy, spontanicznie razem z nim się modląc do Boga”.

W jednym z głosów z sali zapytano jak zachęcać ludzi do ożywienia swojego zaangażowania w wierze, skoro współcześnie wszyscy są tak zabiegani i zmęczeni. Odpowiedzi które padały z ust panelistów były różnorodne: pomoc odkryć „smak” bliskości z Bogiem, wykorzystać konfesjonał, ogromnie ważny jest dobry przykład jednego z małżonków wobec drugiego, prosić o modlitwę za małżonków siostry z klasztorów kontemplacyjnych.

Przedstawiciele Fundacji „Mama i Tata” wskazywali, iż w działania prorodzinne w szerszym wymiarze zawsze należy poprzedzać dobrym rozeznaniem potrzeb odbiorców takich akcji. Fundacja wypracowała metodę, iż każda kampania medialna, przez nią podejmowana jest poprzedzona badaniami ankietowymi, które pozwalają wybrać myśl przewodnią akcji. Na przykład w kampanii medialnej, która miała zapobiegać rozwodom wybrano przesłanie: „Jak się rozwiedziesz, to dla twojego dziecka jest gorsze, niż gdybyś umarł” (oparte na badaniach przeprowadzonych w USA).

Ponieważ dyskusja panelowa otworzyła wiele ciekawych tematów, na których wyczerpanie zabrakło czasu, postanowiono zaprosić jej uczestników do dłuższego pozostania w Gostyniu oraz uczestniczenie w roli ekspertów w dyskusji w pięciu grupach roboczych. Wprowadzeniem do tej dyskusji była bardzo inspirująca prezentacja p. Pawła Wolińskiego, dotycząca postaw Polaków wobec wartości rodzinnych oraz nauczania Kościoła w odniesieniu do rodziny.

W trakcie pierwszego dnia zebrania plenarnego dokonano wyboru dwóch nowych członków Konsulty KWPZM. O. Wiesław Śpiewak CR został bowiem biskupem na Bermudach, zaś o. Tomasz Kot SJ radnym generalnym swojego zakonu w Rzymie. Po wyborach w skład Konsulty weszli Ks. Bogusław Burgat TChr i Ks. Andrzej Zagórski MS.

Wieczorem, po zakończeniu pracy w grupach roboczych uczestnicy spotkania udali się do pobliskiego Opactwa benedyktynów w Lubiniu, gdzie po zwiedzeniu zabytkowego zespołu odmówili uroczyste nieszpory oraz spotkali się na braterskim posiłku z miejscową wspólnotą.

Za: zyciezakonne.pl

33. Pielgrzymka Braci Zakonnych odbyła się na Jasnej Górze. W tym roku bracia z różnych zgromadzeń zakonnych z całej Polski gromadzą się na wspólnej modlitwie w dniach 19-20 października.

„Ta pielgrzymka jest to okazja spotkania wspólnoty braterskiej przy sercu najukochańszej Królowej Pokoju – mówi br. Hieronim Majka ze Zgromadzenia Ducha Świętego z Bydgoszczy. [...]

„Cieszy nas to, że możemy być razem jako przedstawiciele różnych wspólnot zakonnych tutaj na Jasnej Górze – mówi br. Julian Kazimierz Koczvara, podprzeor z opactwa cystersów w Wąchocku – Brat za-

konny też jest świadkiem Chrystusa, jest współpracownikiem dla kapłana. Ja pełnię funkcję zakrystiana czyli przygotowuję do Mszy św., ale także oprowadzam grupy, spotykam się z chorymi, aby pocieszać, rozmawiać z nimi. Uważam, że jak najbardziej brat zakonny jest potrzebny w zakonie, a także i w Kościele. Jest znakiem, bo przecież jesteśmy konsekrowani, złożyliśmy śluby zakonne, czy czasowe czy wieczyste”.

W poniedziałek, 19 października o godz. 11.00 Mszy św. odprawionej przed Cudownym Obrazem z udziałem braci zakonnych przewodniczył bp Łukasz Buzun, biskup pomocniczy diec. kaliskiej.

Obecni byli m.in.: o. Arnold Chrapkowski, generał Zakonu Paulinów; o. Szymon Hiżycki, opat z Tyńca; br. Izaak Kapała, przeor Opactwa Benedyktynów z Lubinia, członek Konsulty Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich, przewodniczący Komisji Braci Zakonnych; br. Eugeniusz Kret, prowincjał Zakonu Szpitalnego Świętego Jana Bożego.

Słowa powitania wypowiedział o. Marian Waligóra, przeor Jasnej Gór. Mówił: „Drodzy bracia, w trwającym Roku Życia Konsekrowanego razem z Maryją, z Matką Syna Bożego chcecie odpowiadać sobie na pytanie ‘Kim jestem dla Kościoła?’. Patrząc w Jej oblicze pełne zadumy i zatroskania, jesteście zaproszeni, by na nowo przejąć się swym powołaniem, by na nowo odkryć swoje miejsce we wspólnocie zakonnej, we wspólnocie Kościoła świętego. Witam was wszystkich bardzo serdecznie i dziękuję wam za świadectwo przywiązania do Chrystusa, radykalizmu ewangelicznego i wielkiego zaufania do Boga, którego uczymy się przez całe nasze życie, również przez to doroczne pielgrzymowanie na Jasną Górę. W jakiś sposób pod płaszczykiem Maryi uczymy się na nowo odkrywać piękno naszego brackiego powołania (...) Drodzy bracia, w waszych domach zakonnych bardzo często jesteście pierwszymi, z którymi kontakt mają przybywającymi do klasztoru ludzie, wierni. Dlatego wasza postawa, wasza kondycja duchowa jest tak bardzo ważna, bo przez was wielu ludzi może doświadczyć bliskości Boga samego, Jego dobroci, często bez wielkich słów można być znakiem bliskości Pana, tego wam życzę. Niech Maryja, pokorna Służebnica Pana uczy was wszystkich pokornego, chętnego i pełnego pokoju służenia Bogu w braciach”.

„Dzisiaj na liturgii słyszymy błogosławieństwo ‘ubogich w Duchu’, ludzi, którzy na pierwszym miejscu stawiają bliskość, zależność wobec Boga, to jest na pierwszym miejscu, i tak jest też w naszym życiu braterskim, zakonnym, w życiu osób świeckich, i w życiu biskupim, kapłańskim. Kiedy nie stawiamy Pana Boga na pierwszym miejscu, nie pracujemy nad sobą, nie współpracujemy z łaską, to zaraz inne bożki podnoszą głowę i zajmują to pierwsze miejsce. Wystarczy zaniedbanie, wystarczy lenistwo, w tej dziedzinie, która jest dla nas najtrudniejszą dziedziną życia (...) Praca wychowawcza, którą bracia tutaj spełniają, czy praca opiekuńcza nad drugą osobą, nie jest czymś łatwym, bo często drugi człowiek jest osobą trudną do zniesienia z różnych powodów, i z naszych osobistych, i z tej drugiej strony i ta praca jest bolesna, trudna – podkreślał w homilii bp Łukasz Buzun – Praca nad sobą, nad własnym charakterem, nad powołaniem, nad kształtowaniem swojej osobowości, a to wszystko w relacji z Bogiem, a więc w odpowiedzi na łaskę, jest w życiu człowieka czymś najtrudniejszym, i to wiemy z osobistego doświadczenia. Prośmy Matkę Bożą, która jest dla nas Przewodniczką na drodze naszej wiary, aby ten skarb miłosierdzia rozwijał się w nas, dojrzewał, przyjmował konkretne kształty, aby wydawał owoce, owoce miłosierdzia wobec drugiego człowieka”.

W Polsce posługuje w różnych zgromadzeniach zakonnych około 650 braci. Najczęściej są furtianami, ogrodnikami czy kucharzami, ale w zakonach typowo brackich np. u bonifratrów są lekarzami, a u braci szkolnych nauczycielami. Większość zgromadzeń przyjmuje kandydatów chętnych do posługi zakonnej bez święceń kapłańskich.

Mszy św. odprawionej we wtorek, 20 października o godz. 11.00 w Kaplicy Matki Bożej przewodniczył o. Szymon Hiżycki, opat z Tyńca.

„Jedno słowo wyróżnia chrześcijaństwo spośród wszystkich religii tego świata. Słowo, którego nie znajdziemy nigdzie indziej, to jest słowo, które osobiście daje nam sam Bóg, to jest słowo, którego żaden człowiek nie miałby nawet odwagi wymyślić, gdyby mówił o życiu człowieka z Bogiem, i tym słowem jest łaska – podkreślił w homilii o. Szymon Hiżycki – To jest fundament religii chrześcijańskiej. I dobrze, że to słowo chcemy rozważyć właśnie tutaj w Kaplicy na Jasnej Górze przed Ikoną Maryi, o której tyle razy w ciągu dnia mówimy: ‘łaski pełna’, powtarzając słowa Archanioła Gabriela”.

„We wszystkich religiach, które są, gdzieś bardzo głęboko w naszym przekonaniu, w intuicyjnym rozumowaniu kim jest Pan Bóg, tkwi przekonanie, że na to, co Pan Bóg nam daje, musimy sobie zasłużyć, albo musimy sobie zapracować, że musimy być godni tego, co Pan Bóg nam daje. A to słowo ‘łaska’, jak bomba rozsadza gmach naszej ludzkiej ułomnej doskonałości i wprowadza zupełnie nową jakość, dlatego, że mówi nam, że to nie jest tak, że człowiek najpierw pracuje w pocie czoła a potem Pan Bóg daje mu to, na co sobie człowiek zasłużył, ale wręcz przeciwnie, zanim człowiek uczynił choćby jeden krok w kierunku Pana Boga, to Syn Boży stał się człowiekiem i umarł na krzyżu dla naszego zbawienia. I po tym wydarzeniu, które miało miejsce 2 tys. lat temu, już nic nie jest takie same. Pan Bóg jest zwycięzcą i wierzymy, że krzyż jest silniejszy niż śmierć – mówił o. Hiżycki – Jeżeli mówimy, że łaska Boża jest człowiekowi do zbawienia konieczna, to znaczy to, że to Pan Bóg sprawia, że każdy z nas staje się kimś pięknym, kimś tak pięknym, jak Bóg, i że na ten dar Pana Boga wcale sobie człowiek nie musi zasługiwać, bo to Pan Bóg chce każdego człowieka takim uczynić, i to tylko od człowieka zależy czy on tę łaskę przyjmie, czy nie”.

Za: www.jasnagora.com

Spotkanie odpowiedzialnych za życie konsekrowane w diecezjach

20.10.2015

W siedzibie sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski odbyło się 14 października doroczne spotkanie osób odpowiedzialnych w diecezjach za życie konsekrowane (wikariuszy biskupich, dyrektorów wydziałów, siostry referentki i delegatów ds. zakonów męskich). Po Mszy św. koncelebrowanej odprawionej w kaplicy sekretariatu KEP rozpoczęło się spotkanie w auli z udziałem ponad 100 uczestników. Bp Kazimierz Gurda, przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia

Apostolskiego przywitał uczestników, wśród których byli biskupi należący do Komisji: bp Antoni P. Dydycz, bp Zdzisław Fortuniak, bp Romuald Kamiński, bp Rudolf Pierskała, bp Józef Szamocki. W spotkaniu uczestniczyli także m. Weronika Sowulewska, przewodnicząca Konferencji Przełożonych Klasztorów Kontemplacyjnych, p. Jolanta Szpilarewicz, przewodnicząca konferencji Instytutów Świeckich oraz o. Janusz Sok, przewodniczący Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich.

Na początku spotkania wysłuchano dwóch wystąpień. Siostra Aleksandra Huf wygłosiła referat o nauczaniu papieża Franciszka oraz dokumentach Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Konsekrowanego na czas Roku Życia Konsekrowanego. Następnie bp Józef Szamocki przedstawił zarys programu duszpasterskiego Episkopatu Polski na rok 2016. Bp Szamocki zaproponował spojrzenie na ten dokument z perspektywy osób konsekrowanych. Hasłem roku jest „Nowe życie w Chrystusie” i wiąże się ściśle z 1050 rocznicą Chrztu Polski. Wpisują się w ten temat, zarówno Jubileusz

Miłosierdzia, ogłoszony na cały 2016 rok przez papieża Franciszka dla całego Kościoła, oraz kończący się 2 lutego 2016 r. Rok Życia Konsekrowanego. W programie położono nacisk na sakrament chrztu oraz duchowość chrzcielną a także przygotowanie do niego w środowiskach rodzinnych. Drugą część bp Szamocki poświęcił tematowi: Świadek duchowości chrzcielnej – osoba konsekrowana w kontekście programu duszpasterskiego.

Po wysłuchaniu obu referatów odbyła się dyskusja. Bp K. Gurda wprowadzając do niej powiedział, iż temat przyszłorocznego roku duszpasterskiego jest bardzo bliski samej istocie życia konsekrowanego. Bp A. P. Dydycz w nawiązaniu do nauczania papieża Franciszka zauważył, iż podkreśla on potrzebę kontynuacji i ciągłości (z wdzięcznością pamiętać o przeszłości, tworzyć teraźniejszość z pasją i patrzeć w przyszłość z nadzieją). Ks. Czesław Parzyszek SAC zwrócił uwagę na potrzebę lepszej znajomości duchowości i charyzmatu założycieli rodzin zakonnych.

O. J. Kiciński stwierdził, iż klamrą łączącą Rok Życia Konsekrowanego z Jubileuszem Miłosierdzia jest duchowość chrzcielna, która stanowi fundament duchowości osób konsekrowanych. Natomiast bp Z. Fortuniak przypomniał, że Augustyn tworząc wspólnoty konsekrowane chciał pokazać, że można żyć prawdziwie po chrześcijańsku. Iść na peryferie to znaczy pokazać ludziom dalekim od Boga, także żyjącym na marginesach moralności, że można żyć po chrześcijańsku. Zaproponował, aby 2 lutego w przyszłym roku odnowienie ślubów powiązać z odnowieniem przyrzeczeń chrzcielnych w jednej liturgii. W jego opinii świadectwo życia konsekrowanego może być tamą dla procesów laicyzacji – jeśli wskaże, jak można na serio żyć po chrześcijańsku dzisiaj.

Po przerwie o. Kazimierz Malinowski przedstawił krótką relację z II Kongresu Młodych Osób Konsekrowanych oraz pielgrzymki z okazji wspomnienia męczenników z rodzin życia konsekrowanego (obchodzonego 26 września w całym Kościele). W pielgrzymce wzięło udział ok 5000 osób. O. Kazimierz poinformował także, iż KWPZM bardzo pozytywnie oceniając pojawienie się delegatów ds. życia konsekrowanego w diecezjach postanowiła zwrócić się do polskich biskupów o pozostawienie tej funkcji na stałe, także po zakończeniu Roku Życia Konsekrowanego. Spotkało się to z bardzo pozytywną reakcją ze strony zebranych, tym bardziej, iż wielu obserwuje zbyt małe zaangażowanie mężczyzn konsekrowanych w różne wydarzenia dotyczące życia konsekrowanego w diecezjach. Pojawiały się jednak w dyskusji głosy, że wraz z pojawieniem się delegatów ta sytuacja stopniowo się zmienia.

Po wyczerpaniu dyskusji na temat współpracy między zakonnikami a diecezjami bp K. Gurda poprosił organizatorów do przedstawienia przebiegu pielgrzymek międzydiecezjalnych osób konsekrowanych (Gietrzwałd, Gostyń, Góra Św. Anny; Święty Krzyż). Następnie omówiono przygotowania do Dnia Życia Konsekrowanego w 2016 r. Temat ten był także podjęty w spotkaniu Komisji Episkopatu ds. życia konsekrowanego oraz w pracy grup roboczych (męskiej i żeńskiej), które spotkały się po wspólnym obiedzie.

Postanowiono zaproponować aby zakończenie Roku Życia Konsekrowanego w diecezjach było poprzedzone triduum sprawowanym w różnych miejscach diecezji (dzień ekspiacji sobota, uroczyste nieszpory z ludem – niedziela i dzień refleksji – poniedziałek).

Za: zyciezakonne.pl

Abp Carballo: dramatyczny spadek powołań zakonnych

28.10.2015

Na całym świecie, poza Afryką, jesteśmy świadkami dramatycznego spadku powołań zakonnych – powiedział abp José Rodriquez Carballo.

Sekretarz Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego podkreślił, że aby zatrzymać tę tendencję Kościół musi być przede wszystkim bardziej aktywny na polu edukacji.

– Na poziomie światowym mamy wyraźny i stały spadek wiernych, którzy byliby gotowi poświęcić się życiu zakonnemu. Jedynie w Afryce wygląda to inaczej, a poza nią, na każdym innym kontynencie mamy bardzo wyraźną tendencję spadkową – powiedział abp Carballo.

Według najnowszych danych na koniec 2013 roku na świecie żyło 55 253 zakonników, o 61 mniej niż rok wcześniej. W Ameryce, Europie i Oceanii znacznie zmniejszyła się liczba zakonnic, o ogółem 10 tysięcy. Niewielki wzrost odnotowano tylko w Afryce i Azji. Na koniec 2013 roku na świecie było 693 575 siostr zakonnych. Na wszystkich kontynentach z wyjątkiem Afryki spadła liczba seminarzystów.

Za: www.deon.pl.

Komunikat na Zakończenie Synodu Biskupów o Małżeństwie i Rodzinie

Kończący się dzisiaj synod biskupów na temat małżeństwa i rodziny był doświadczeniem jedności Kościoła i ubogacaniem się Jego różnorodnością. Kościół szczerze zatroskany o rodzinę przypominał światu jej niezastąpioną wartość. Zastanawiał się w jaki sposób skutecznie chronić jej prawa w życiu społecznym, gospodarczym, politycznym i kulturalnym.

Jesteśmy wdzięczni papieżowi Franciszkowi za jego troskę o to, by Ewangelia Miłosierdzia Bożego dotarła do każdej rodziny. Dziękujemy, że przypomina nam, iż wciąż aktualne jest nauczanie św. Jana Pawła II, którego sam nazwał „Papieżem rodziny”.

Wyrażamy naszą wdzięczność całej Konferencji Episkopatu Polski, która nas upoważniła do reprezentowania Jej stanowiska. Dziękujemy wszystkim Polakom w Ojczyźnie i poza jej granicami za modlitwę i okazywane nam wyrazy wsparcia.

Umocnieniem podczas synodalnej dyskusji była dla nas świadomość, że w Polsce jest wiele rodzin, które z Bożą pomocą, *w dobrej i złej doli*, każdego dnia troszczą się o wierność swojemu powołaniu. Teraz zaś zastanawiamy się nad tym, w jaki sposób przesłanie tego synodu wprowadzić w życie.

Idąc za św. Janem Pawłem II, synod ten przypominał – dostępne wszystkim wierzącym – sposoby aktywnego uczestnictwa w życiu Kościoła. Dlatego też zapraszamy wszystkich do regularnego uczestnictwa we Mszy Świętej, do zgłębiania Słowa Bożego. Zachęcamy rodziny do wspólnej modlitwy i wychowania dzieci w wierze oraz zaangażowania w życie parafii i wspierania dzieł miłosierdzia. To zaproszenie kierujemy także do osób rozwiedzionych, żyjących w ponownych związkach cywilnych, które – choć nie przystępują do Komunii Świętej – nie są wykluczone z Kościoła. Warto, aby szczerze rozmawiały one z kapłanem, który pomoże im spojrzeć na ich sytuację oczyma Chrystusa Pana, w świetle niezmiennej nauki Kościoła katolickiego.

Podczas tego synodu papież Franciszek ogłosił świętymi Zelię i Ludwika Martin, rodziców św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Niech miłość małżeńska i rodzicielska nowych Świętych stanie się wzorem i natchnieniem dla małżeństw i rodzin.

Ojcowie Synodalni:
Abp Stanisław Gądecki, biskup poznański, Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski
Abp Henryk Hoser, biskup warszawsko-praski
Bp Jan Wątroba, biskup rzeszowski

Rzym, dnia 25 października 2015 roku

Relacja z Międzynarodowego Kongresu Terecjańskiego w Ávila

Na zakończenie Roku Jubileuszowego 500. rocznicy urodzin św. Teresy od Jezusa, doktora Kościoła i reformatorki Karmelu, w Ávila w dniach od 21-27 września 2015 r., w gmachu CITEs (Centro Internacional Teresiano-Sanjuanista de Ávila) odbył się światowy Kongres terecjański pod hasłem: „Patrimonio de la Humanidad” (Dziedzictwo ludzkości). Organizatorem Kongresu był Zakon Karmelitów Bosych ze wspólnotą CITEs, przy współpracy Narodowej Komisji d.s. Jubileuszu 500-lecia Urodzin św. Teresy w Kastylii i Leone oraz pod patronatem kilku zaprzyjaźnionych fundacji (Fundación CITEs, Fundación V Centenario, JCyL, Casa Árabe).

Delegację z Polski na Kongresie stanowili: ks. dr hab. Marek Tatar, prof. UKSW w Warszawie i s. dr Sylwia Ciężkowska, salezjanka z Papieskiego Wydziału Nauk Wychowania „Auxilium” w Rzymie, i zarazem postulatorka generalna zgromadzenia sióstr salezjanek. W kongresie uczestniczyła także jedna siostra karmelitanka misjonarka z Krakowa oraz my, trzy siostry karmelitanki Dzieciątka Jezus: m. Błażeja Teresa Stefanowska, przełożona generalna, s. Konrada Zofia Dubel oraz s. Sofija Irena Ośmijńska z Rygi.

Językiem kongresu, w przeważającej części, był j. hiszpański i j. angielski. Uczestnicy Kongresu pochodzili z kilku kontynentów i kilkudziesięciu krajów świata.

W dniu inauguracji Kongresu (21 IX) w CITEs, uczestników kongresu przywitał o. dr. Fco. Javier Sancho OCD, dyrektor Uniwersytetu Mistyki CITEs, natomiast aktu inauguracji dokonał o. Saverio Cannistrà OCD, Generał Zakonu oraz bp Ávila - Jesús García Burillo. Wykład inauguracyjny na

temat reformy literackiej św. Teresy od Jezusa wygłosił prof. Víctor García de la Concha, dyrektor Instytutu Servantesa i b. rektor Real Academia de la Lengua Española. Następnie, na podstawie słów św. Teresy: „*Jamás dudé de su misericordia*”, o doświadczeniu terecjańskim miłosierdzia i jego znaczeniu w dzisiejszym świecie, mówił mons. Silvio Báez Ortega, bp pomocn. diec. Managua. Godziny wieczorne poszczególnych dni kongresu wypełniał zazwyczaj program „Festival Internacional de Música Mística y Teresiana” z udziałem m.in. Carmeli Martínez, Fernando Campillo, Fabioli Torrero, Susany Córdón.

W kolejnych dniach, do bardziej absorbujących tematów należy zaliczyć wystąpienie bpa Rowana Williamsa, bpa Cambridge i ex-Arcybiskupa Prymasa Kościoła Anglikańskiego, na temat: Teresa de Jesús: un pilar para el ecumenismo oraz referat wielkiego znawcy św. Teresy od Jezusa, teologa i biblisty o. Secundino Castro, który mówił na temat mistyki i fenomenów mistycznych św. Teresy: „La Experiencia trascendental de Santa Teresa”.

W niektóre dni w salach paralelnych odbywały się również wykłady i dyskusje panelowe. W cyklu tematów o wpływie św. Teresy od Jezusa na inne rodzaje duchowości w Kościele, we środę (23 IX), polska salezjanka, s. Sylwia Ciężkowska, mówiła o założycielce swojego zgromadzenia w prelekcji pt.: María Mazzarello e Teresa di Gesù.

W dniu 23 września, razem z ks. prof. M. Tataram, udałyśmy się w prywatnej pielgrzymce do Segovii, by pomodlić się przy relikwiach św. Jana od Krzyża, gdzie uczestniczyliśmy także we Mszy św. odprawianej przez ks. Profesora oraz zwiedziliśmy klasztorny ogród i pustelnię św. Doktora Karmelu. Do osobliwości tego miasta należy także przepiękna gotycko-renesansowa katedra (zwana „Dumą Katedr”) pw. Wniebowzięcia NMP i św. Fruktuoza oraz akwedukty z I w., jako relikw obecnosci rzymskiej na półwyspie iberyjskim.

We czwartek, 24 września, w godzinach popołudniowych, razem z o. Arturo (legionista Chrystusa, brat rodzony m. Carmen, przeoryszy klasztoru Wcielenia), udałyśmy się z prywatną pielgrzymką do sanktuarium maryjnego w Sonsoles, ok. 5 km od Ávili. Jest to miejsce uświęcone przez wieki modlitwą Hiszpanów, zdobywców nowego ładu i współczesnych, które w swej młodości znała

również św. M. Teresa. W drodze powrotnej dotarliśmy do tzw. Czterech kolumn, miejsca poza murami Avili, gdzie małą Teresę de Ahumada i jej brata Rodryga, zdążających do kraju Maurów na męczeństwo, spotkał ich wuj i zawrócił z drogi.

W dniu 25 września w godzinach przedpołudniowych wzięliśmy udział we wspólnym zwiedzaniu starego miasta „Ávila Teresiana” z przewodnikiem – wolontariuszem z CITEs. Idąc od klasztoru Wcielenia w kierunku murów miasta „szlakiem Teresy”, mogliśmy zobaczyć m.in. Muzeum domu rodzinnego św. Teresy, (z zewn.) katedrę pw. Chrystusa Zbawiciela, kościół św. Jana Chrzciela, gdzie 4 kwietnia 1515 r. była ochrzczona Teresa de Ahumada, kościół św. Józefa - pierwszą fundację reformy terecjańskiej.

W piątkowe przedpołudnie w CITEs miał zaś miejsce bardzo wartościowy wykład o. Fco. Javier Sancho OCD, dyrektora Uniwersytetu Mistyki w Avila, pt.: Duchowość życia konsekrowanego Teresy od Jezusa. Głos ten inaugurował sesję z udziałem czterech prelegentów z różnych zakonów, którzy przedłożyli swoje opracowania na temat: „Teresa i wielkie charyzmaty życia konsekrowanego w Kościele”.

W godzinach popołudniowych uczestniczyliśmy w cyklu wykładów o aktualności myśli św. Teresy, prezentowanych przez przedstawicieli uczelni i hiszpańskich południowoamerykańskich, z uniwersytetów w Barcelonie, Meksyku i z Kolumbii. W tymże bloku tematów wysłuchaliśmy ekskluzywnego wykładu ks. prof. Marka Tatara z Warszawy, w języku angielskim, na temat: «Image of man in The Interior Castle Fortress of St. Teresa of Avila as a response to the contemporary anthropological crisis» (Obraz człowieka w „Zamku wewnętrznym” św. Teresy z Avila, jako odpowiedź na współczesny kryzys antropologiczny).

W dniu 26 września podczas porannej Mszy św. w kaplicy CITEs miała miejsce prezentacja i ceremonia konsekracji ikony Teresy od Jezusa, jako orantki, napisanej przez s. Teresę Benedyktę OCD (Paola Rigamonti), z jednego z włoskich karmeli. Ikona ta w konkursie zdobyła pierwszą nagrodę. W tymże dniu skorzystałyśmy także z pielgrzymki autokarowej z CITEs-u do Alba de Tormes, by uczcić relikwie św. Matki Teresy, zwiedzić muzea jej poświęcone oraz pierwszy w Hiszpanii kościół pw. św. Jana od Krzyża.

O godz. 18 uczestniczyliśmy we Mszy św. dla osób konsekrowanych w kościele klasztoru Wcielenia, z okazji liturgicznego wspomnienia męczenników

hiszpańskich, której przewodniczył bp Jesus Garcia Burillo, bp Avili. Wieczorem w gmachu Sali Kongresowej, wybudowanej z okazji wizyty św. papieża Jana Pawła II w Avili (1982), wraz z uczestnikami Kongresu terecjańskiego obejrzałyśmy ciekawy spektakl teatralny na temat czterech stopni modlitwy wewnętrznej św. Teresy.

Niedzielne przedpołudnie w CITEs było wypełnione słowem ważnych osobistości Kościoła hiszpańskiego. O godz. 10 miał miejsce wykład kard. Ricardo Blázquez, arcybiskupa Valladolid i przewodniczącego Konf. Ep. Hiszpanii, na temat: «Teresa de Jesús: Patrimonio Espiritual para el hombre de hoy». Jako drugi zabral głos abp Carlos Osoro, arcybiskup Madrytu, vice-przewodniczący Ep. Hiszpanii, na temat: „Teresa de Jesús, un rostro de la alegría del evangelio” (Teresa od Jezusa, twarzą radości Ewangelii). Aktu zamknięcia Kongresu Terecjańskiego, w imieniu Ojca Generala, dokonał o. Augustí Borrell OCD, wikariusz generalny, który przytoczył główne duchowe wyzwania przyszłości, jakie stoją przed Kościołem i Karmelem terecjańskim. Zwieńczeniem i dziękczynieniem za piękne i owocne dni Kongresu była uroczysta Eucharystia o godz. 13, której przewodniczył kard. Ricardo Blázquez.

Czas spędzony w Avili był prawdziwie czasem łaski i odczuwalnej obecności św. Matki Teresy od Jezusa, która nas gościła w swoim klasztorze Wcielenia, troszcząc się o każdy szczegół naszego życia. We wszystkich miejscach, gdzie dane nam było się nawiedzać i modlić, miałyśmy świadomość przywileju i łaski, jaka nas spotkała i polecając św. Rodzicom Karmelu intencje Sióstr i Braci w Karmelu terecjańskim.

Chwała Ojcu i Synowi i Duchowi Świętemu!

s. Konrada Dubel CSCIJ

Hiszpania: zakończenie obchodów 500-lecia urodzin św. Teresy

18.10.2015

Dobiegł końca Jubileuszowy Rok Terezański, obchodzony w Hiszpanii z okazji 500-lecia urodzin św. Teresy z Avili. Msze, czuwania modlitewne czy konferencje zostały zorganizowane w katedrach i parafiach, szczególnie karmelitańskich, oraz w miejscach związanych z życiem hiszpańskiej mistyczki. Główne uroczystości odbyły się w jej mieście.

Uroczystej Mszy na zakończenie Roku Terezańskiego przewodniczył kard. Ricardo Blázquez, a koncelebrowało wielu biskupów i kapłanów. Do Avili przybyły liczne grupy pielgrzymów z kraju i z zagranicy. Uroczystości sprzyjała piękna, słoneczna pogoda. Przewodni-

czący episkopat dziękował w homilii za wszystkie łaski, jakie wierni otrzymali w ciągu Roku Jubileuszowego. Św. Teresa zachęca jednak, aby wyruszyć w drogę za Jezusem Chrystusem. „Nadszedł czas, aby wyjść na peryferie geograficzne i ludzkie jako bracia i apostołowie. To czas, aby wyruszyć do serca Kościoła, który jest naszym domem. Jest to czas Roku Miłosierdzia Bożego, który ogłosił Papież Franciszek, a który rozpocznie się już 8 grudnia” – powiedział kard. Blázquez. Podkreślił, że św. Teresa, nauczycielka modlitwy, zachęca, aby ukazać człowiekowi, że „Jezus Chrystus jest obliczem miłosiernego Ojca”.

Po Eucharystii ulicami Avili przeszła procesja z figurą tej świętej, która zakończyła obchody Jubileuszowego Roku Terezańskiego. Do jego głównych wydarzeń można zaliczyć m. in. międzynarodowy kongres poświęcony osobie i duchowości Mistyczki z Avili oraz sierpniowe Europejskie Spotkanie Młodych, w którym udział wzięło 6 tys. osób. Teresa z Avili wciąż fascynuje ludzi na pięciu kontynentach.

Za: Radio Watykańskie

Homilia O. Generała na zamknięcie Jubileuszu terezańskiego (Avila)

14.10.2015

«Dotarliśmy do końca tego roku, w którym wspominaliśmy piąte stulecie narodzin świętej Matki Teresy, roku bogatego, intensywnego, pełnego wydarzeń, spotkań, wrażeń. Ponadto dla nas, członków rodziny terezańskiej, dziś zamyka się nie tylko rok obchodów, ale cała, zaczęta sześć lat temu, droga przygotowania, podczas której ponownie przyjrzeliliśmy się pismom i przesłaniu pozostawionym nam przez Matkę». Są to słowa O. Saverio, Przełożonego Generalnego Zakonu, wypowiedziane na zakończenie V Stulecia narodzin Św. Teresy w homilii, którą zamieszczamy poniżej.

«W tym roku o świętej Teresie zostało wypowiedzianych i napisanych tak wiele sugestywnych i ciekawych rzeczy, że przychodzi niemal chęć, aby pozostać w milczeniu, aby przyswoić sobie to, co przeczytaliśmy i usłyszeliśmy, i wprowadzić w czyn to, czegośmy się nauczyli: „callar y obrar” (*milczeć i działać*), jak powiedziałby święty Jan od Krzyża. Istotnie, wierzę, że tak powinno się zrobić, i jako Zakon, podczas Kapituły Generalnej w minionym miesiącu maju, przewidzieliśmy na to sześćdziesiąt program, który pozwoli nam kontynuować po „lectio” Teresy poważne „meditatio” i „actio”, zdolne poruszyć nasz sposób życia, myślenia i dawania świadectwa charyzmatowi terezańskiemu w dzisiejszym Kościele i świecie.

Nie oznacza to jednak, że u Teresy nie pozostało już nic do zbadania i do odkrycia, wręcz przeciwnie! Obfitość naukowej i popularyzatorskiej twórczości pomaga nam na pewno pogłębić i zaktualizować naszą wiedzę o Teresie, ale nie wyczerpuje bogactwa jej osoby i jej dzieła. Teresa pozostaje w jakiś sposób tajemnicą o głębiach nie do przeniknięcia, wobec której nadal stoimy w zadziwieniu, Teresa powiedziałaby „espantados” (*zatrwożeni*), używając słowa zawierającego w sobie dreszcz nieskończoności i bezmiaru, ten dreszcz, który Teresa, będąc dziewczynką, odczuwała, gdy wraz ze swoim bratem Rodrygiem powtarzała: „Para siempre, siempre, siempre!” (*Na zawsze, zawsze, zawsze!*) (Ż 1,4).

W przeciągu minionych wieków rzucono światło na wiele rysów różnokształtnego geniuszu Teresy: mistrzyni modlitwy i nauki duchowej, pionierki analizowania ludzkiego wnętrza, kobiety, która uwalnia się od uwarunkowań swoich czasów, humanistki przywracającej osobie ludzkiej jej wartość i centralną pozycję, znawczyni sztuki przekazu, stwarzającej oryginalny język i otwierającej przed mową kastylijską nowe horyzonty, żeby wymienić tylko niektóre z nich. Ale Teresa pozostaje zawsze ponad tymi wszystkimi tytułami i tymi wszystkimi dobrami, które nam pozostawiła w spadku: sekret jej oblicza pozostaje nieuchwytny (w tym sensie możemy usprawiedliwić jej skromnego portrecistę, Jana od Nędzy, że namalował ją „brzydką i kaprawą”).

Bo Teresa była jednocześnie i wzniosła i konkretna, zatopiona w Bogu i uważna na każdą praktyczną kwestię, ekstrawertywna i kochająca samotność, wrażliwa i surowa, zaangażowana w staczanie codziennych bitew i z sercem tęskniącym do wiecznego życia. Jeśli stracimy z oczu to napięcie, które przenika całą jej osobę, zredukowalibyśmy Teresę do spłaszczonego, statycznego, banalnego wyobrażenia. Jeśli napisała i nosiła zawsze w sobie te słowa, które wszyscy znamy: „Nada te turbe, nada te espante” (*Niczym się nie trwóż, niczego nie bój*), to właśnie dlatego, że potrzebowała powtarzać je sobie nieustannie, jak rozbitek, który porwany przez fale uczepia się tej jedynej deski ratunku będącej w jego zasięgu: powierzenia się Bogu. Jak moglibyśmy zrozumieć Teresę bez tej walki, bez tego zmęczenia, bez tego doświadczenia bycia bez ustanku zagrożoną czeluściami „tiempos recios” (*burzliwych czasów*), w których przyszło jej żyć. I w tym ciągłym trudzie, na tej huśtawce ciągłego wznoszenia się i spadania, wzrok jej stale utkwiony jest w horyzont, zajęty wypatrywaniem sylwetki Przyjaciela, Ukochanego, Mistrza, Kapitana. I kiedy się jej udaje ją dostrzec, na nowo nabiera siły, może pokonać jeszcze jeden odcinek, rozumie, że nie koniec z pracą, jeszcze nie nadszedł moment spotkania się twarzą w twarz. Ale za każdym razem, gdy słyszy bicie zegara, raduje się, gdyż kolejna godzina życia minęła i tym samym zbliżyła się trochę bardziej do chwili, w której będzie mogła ujrzeć Boga (Ż 40,20).

„Takim sposobem teraz żyję”: oto jak Teresa próbuje opisać nam swój stan ducha, swoją głęboką świadomość. To na tym tle powinniśmy umieścić jej dzieło, jeśli nie chcemy by umknął nam jego sens, jeśli chcemy znaleźć właściwą intonację z jaką należy ją czytać. I przede wszystkim jeśli chcemy nauczyć się żyć jak ona, jeśli chcemy dzielić nie tylko jej myśli, ale też jej odczucia, jej sposób bycia w świecie, osoby wolnej i uwięzionej, zajętej i całkowicie oderwanej, niespokojnej i stale zanurzonej w pokoju. Tak, w istocie, wiele mamy jeszcze do nauczenia się w szkole jej mądrości».

Za: carmelitaniscalzi.com

Przesłanie O. Generała do całego Zakonu

17.10.2015

Najdrożsi Bracia i Siostry w Karmelu!

Czuję dziś potrzebę napisania do Was, aby się z Wami podzielić darami, które w tym czasie zsyła nam Bóg. Jako ojciec, wezwany niezasłużenie do tej posługi, pragnę spędzić z Wami parę chwil, aby „wysłać miłosierne dzieła Pana”.

W czwartek, 15 października, zakończyliśmy jubileuszowy rok naszej Świętej Matki Teresy. Przeżyłem ten dzień w Avili, razem z rzeszą ludzi, którzy świętowali, dając wyraz radości, wdzięczności wobec Pana i jego rodziny założonej przez Teresę od Jezusa, oraz pragnieniu dalszego wspólnego podążania jej śladami. Wiem, że działo się tak na całym

świecie: ze wszystkich kontynentów wzniosł się śpiew uwielbienia za dar jakim jest Teresa, „narodzona dla nas wszystkich”, aby nauczyć nas drogi, która pozwala nam zejść ku głębiom miłosiernej miłości Boga, objawionego w ciele Swojego Syna.

W trakcie tego świętowania przysła też wiadomość, że nasz najdroższy O. George Tambala, definitor dla Afryki, został wybrany na biskupa Zomby w Malawi. Jesteśmy dumni i szczęśliwi z tego, że możemy ofiarować naszego brata jako pasterza tamtejszego Kościoła lokalnego, nawet jeśli serce cierpi, bo będzie go brakować jako współpracownika w zarządzie generalnym.

Jutro wspólnie z Ojcem Świętym będziemy obchodzić kanonizację Ludwika i Zeli, rodziców świętej Teresy od Dzieciątka Jezus. Jak wiele możemy i powinniśmy się nauczyć z ich życia, zwyczajnego i prostego, a mimo to heroicznego prawdziwym heroizmem tych, którzy kochają zapominając o sobie, o swoich potrzebach, o swoich interesach, o swoich prawach!

Te momenty doświadczania łaski przychodzą nam z pomocą w chwili, kiedy Centrum Zakonu jest niemal codziennie atakowane i publicznie zniesławiane. Nie wierzę, żeby było naszym zadaniem odpowiadać światu językiem świata. Jezus ostrzegł nas w Ewangelii: „Synowie tego świata roztrośniejsi są w stosunkach z ludźmi podobnymi sobie niż synowie światłości”. Pozwólmy zatem, żeby każdy zajmował się tym, co do niego należy, zgodnie ze swoimi zasadami etyki zawodowej. Jeśli ktoś z was byłby zainteresowany prawdą o faktach, tak jak ona rysuje się nam, będzie mógł zasięgnąć informacji u własnego Wyższego Przełożonego.

W tych dniach dał mi wiele do myślenia pewien tekst Świętej Matki Teresy. Chodzi o fragment Księgi Fundacji, rozdz. 27, 21: „Niekiedy również sprawiały mi zadowolenie wielkie sprzeciwy i pomówienia, które spotykały mnie przy zakładaniu tych klasztorów, czynione w dobrej intencji przez jednych, a przez drugich w innych celach. [...] Wierzę, iż głównym powodem mojej radości była myśl, że skoro stworzenia tak mi odpłacały, to znaczy że sprawiałam Stwórcy zadowolenie. Jestem bowiem przekonana, że ten, kto podjąłby się takich dzieł z myślą o rzeczach ziemskich albo o pochwałach ze strony ludzi, pomijając mizerny z tego pożytek, dałby się tylko im oszukać, gdyż dziś są takiego zdania, a jutro innego, i bardzo szybko zaczynają mówić źle o tym, o czym wcześniej wypowiadali się dobrze”. To właśnie była Teresa, jej sposób odczuwania i życia w samym środku ziemskich sprzeczności. I to była jej siła, która pozwoliła jej wykonać dzieło powierzone jej przez Boga: uważać za powód do radości i pociechy to, co świat uważa za powód do zmartwienia i zniechęcenia.

Niech Pan pozwoli nam dorosnąć do przeżywania tych samych doświadczeń w ten sam sposób, w jaki przeżywała je nasza Matka.

Z braterską miłością

O. Saverio Cannistrà, ocd

Rzym, 17 października 2015

Za: carmelitaniscalzi.com

O. Desmond G. Tambala OCD został mianowany biskupem diecezji Zomba

16 paź 2015

W liturgiczną uroczystość św. Matki Teresy od Jezusa, 15 października 2015 r. Ojciec Święty mianował biskupem diecezji Zomba (Malawi) karmelitę bosego – o. Desmonda Georga Tambalę.

O. Desmond George Tambala urodził się 11 listopada 1968 r. w diecezji Zomba. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Ulongwe, został przyjęty do niższego seminarium. W 1990 r. wstąpił do Zakonu Karmelitów Bosych i po odbyciu rocznego nowicjatu złożył swoje pierwsze śluby zakonne. Rozpoczął formację w wyższym seminarium duchownym, które ukończył w Tangaza College (Nairobi, Kenia), złożył profesję uroczystą (15 sierpnia 1995 r.), a następnie przyjął święcenia kapłańskie (13 kwietnia 1996 r.).

MALAWI

Po święceniach od 1996 r. do 1998 r. był wikariuszem parafialnym w Kapiri (Malawi). Następnie w latach 1998-2000 odbył studia w Hiszpanii (Ávila i Vitoria), które zakończyły się otrzymaniem licencjatu z teologii. Po studiach powierzono mu urząd magistra postulantów i nauczyciela teologii duchowości w seminarium w Balaka. Od 2002 do 2008 był przełożonym i delegatem prowincjała ds. karmelitanek bosych w Malawi oraz i wicedyrektorem Centrum Duchowości św. Jana od Krzyża w Nyungwe-Blantyre. W 2009 wybrano go do Zarządu Generalnego, w którym w latach 2009-2015 pełnił urząd definitora generalnego, odpowiedzialnego za Afrykę i Madagaskar. Kapituła Generalna, która obradowała w maju obecnego roku w Ávila, powtórnie wybrała go na urząd definitora generalnego. O. Desmond George Tambala pełnił także funkcję przewodniczącego Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonnych w Malawi.

Za: carmelitaniscalzi.com

Otwarcie sali konferencyjnej w Czernej

27 października br. o. Tadeusz Florek, prowincjał Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych, dokonał poświęcenia i otwarcia sali konferencyjnej w Domu Pielgrzyma w Czernej. W tej uroczystości wzięli udział przedstawiciele niemalże wszystkich klasztorów Krakowskiej Prowincji OCD, którzy zjechali do Czernej na jesienną sesję Rady Plenarnej. Wydarzeniu towarzyszyła niezwykle piękna pogoda.

Dom Pielgrzyma w Czernej powstał w odpowiedzi na wzrastający ruch pielgrzymkowy do Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej oraz do sarkofagu z relikwiami św. Rafała Kalinowskiego. Jego położenie w malowniczych rejonach Wyżyny Krakowsko-Częstochowskiej sprzyja wyciszeniu, pogłębionej modlitwie i zaczerpnięciu nowych sił do stawiania czoła codzienności.

Budowę kompleksu składającego się z dwóch budynków rozpoczęto w 2010 roku. Dom recepcyjny zawiera funkcjonującą już księgarnię oraz nowo otwarte, multimedialne Muzeum Karmelitańskie, które w krótkim czasie otrzymało bardzo pochlebne opinie w mediach. W maju została otwarta restauracja, więc pojawiła się możliwość zjedzenia smacznego obiadu po przystępnej cenie. W tym czasie ruszyło również 25-osobowe Kameralne Kino Karmelitańskie dające możliwość obejrzenia filmów o tematyce religijnej, zwłaszcza poświęconych duchowości Karmelu.

Obecnie oddana do użytku przestronna sala konferencyjna, daje możliwość wygłoszenia nie tylko pojedynczej prelekcji, ale także przeprowadzenia całego dnia skupienia nawet dla 150 osób.

Otwarcie części noclegowej Domu Pielgrzyma, przewidzianej na przyjęcie grypy autokarowej, planujemy jest na wiosnę 2016 roku.

Więcej informacji można uzyskać na stronie internetowej dompielgrzyma.karmelczerna.pl

Za: karmel.pl

Poznań – Ogólnopolskie Zakończenie obchodów 500-lecia urodzin świętej Teresy od Jezusa

W dniach od 15 do 18 października bieżącego roku, w poznańskim Sanktuarium świętego Józefa, przy klasztorze Karmelitów Bosych odbywało się ogólnopolskie zakończenie obchodów roku jubileuszowego 500-lecia urodzin świętej Teresy z Awili. Z tej okazji Karmelici Bosi, z obu polskich Prowincji, przygotowali szereg wydarzeń artystycznych, duszpasterskich, naukowych i liturgicznych, poświęconych życiu i twórczości Świętej.

Rozpoczęcie obchodów podsumowujących rok jubileuszowy miało miejsce 15 października

(w dzień liturgicznego wspomnienia świętej Teresy Wielkiej). Rozpoczęło je trzydniowe sympozjum pod hasłem „św. Teresa od Jezusa - nauczycielka życia duchowego”. Prelekcje pierwszego dnia wygłosił o. Andrzej Ruszała OCD, który przedstawił zalety i ograniczenia form modlitwy we współczesnych ruchach kościelnych. Następnie odbyła się uroczysta celebrowanie Eucharystii, podczas której gość specjalny, o. Secundino Castro OCD z Madrytu, wygłosił homilię ukazującą związek między teologicznym wymiarem mieszkań z „Zamku wewnętrznego”, a Ewangelią. Po uroczystej Mszy o. Secundino, w ramach sympozjum, przedłożył temat dotyczący modlitwy terecjańskiej, jako doświadczenia teologicznego.

W piątek 16 października, swoje wykłady zaprezentowali o. Jerzy Gogola OCD, który ukazał rolę człowieczeństwa Chrystusa na modlitwie w świetle mistycznego doświadczenia św. Teresy, o. Secundino Castro OCD zaznajomił uczestników sympozjum z teologią terecjańskiego doświadczenia Chrystusa. Przedstawiony został również referat Krystyny Sztuki obrazujący rolę wyobraźni w modlitwie ignacjańskiej.

W sobotę 17 października uczestnicy sympozjum mieli możliwość wysłuchania wystąpień dotyczących apostołstwa terecjańskiego. O. Jakub Kamiński OCD podjął temat dotyczący skutecznej modlitwy, o. Paweł Hańczak wyeksponował modlitwę jako współodczuwanie z Kościołem. Gość specjalny, o. Secundino Castro OCD, przybliżył słuchaczom wymiar apostołski doświadczenia terecjańskiego.

Punktem centralnym obchodów jubileuszu była Eucharystia sprawowana w niedzielę 18 października w karmelitańskim sanktuarium św. Józefa w Poznaniu, pod przewodnictwem J. E. Ks. Abpa Celestino Migliore, Nuncjusza Apostolskiego w Polsce. Mszę św. koncelebrowali m. in. prowincjałowie Warszawskiej i Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych, o. Jan Piotr Malicki i o. Tadeusz Florek. Uczestniczyli w niej licznie przybyli bracia z obu Prowincji, siostry Karmelitanki Dzieciątka Jezus, kapłani diecezjalni, Świecki Zakon Karmelitów Bosych z wielu wspólnot oraz licznie zgromadzeni goście i wierni z całej Polski. W homilii wygłoszonej podczas Mszy świętej abp Migliore podkreślił wpływ św. Teresy na rozwój Kościoła w okresie kontreformacji. Ukazał także mądrość i doświadczenie osobiste Teresy jeśli chodzi o kształtowanie się modlitwy karmelitańskiej – modlitwy terecjańskiej.

Mszę świętą uświetniła także oprawa muzyczna Poznańskich Słowików pod dyrekcją Macieja Wielocha. Wieczorem natomiast miały miejsce uroczyste nieszpory o św. Teresie w wykonaniu scholi karmelitańskiej obu prowincji. Także w niedzielę 18 października w katedrze poznańskiej odbyły się *Verba Sacra* poświęcone „Księdze mojego życia” św. Teresy od Jezusa. Wybrane teksty zaprezentowała Halina Łabonarska. Obchodom jubileuszowym, m.in. triduum poprzedzającym uroczystość św. Teresy od Jezusa,

towarzyszyły koncerty zespołów *Anonymous* i *Lumen*, oraz scholi karmelitańskiej z obu polskich prowincji, promujące płytę z chorałem gregoriańskim, wydaną z okazji jubileuszu 500-lecia urodzin św. Teresy.

Marcin Hamrol OCD

Homilia Nuncjusza Apostolskiego Celestino Migliore na zakończenie Roku Jubileuszowego 500-lecia urodzin św. Teresy od Jezusa

Poznań, 18 października 2015 r.

Spotkanie Jezusa z Samarytanką bez wątpienia należy do tych wydarzeń ewangelicznych, które bogate są w znaczącą symbolikę.

Dokładnie z tego powodu najwięksi komentatorzy tradycji, w swoich finezyjnych objaśnieniach egzegetycznych, nie skupiali swojej uwagi na wyrazistości przesłania miłości zawartego w tym epizodzie, zwłaszcza na fakcie, że Samarytanka była kobietą, a w związku z tym Jezus, kierując te ważne nauki właśnie do niej, pokazał nową rolę kobiet.

Ale fakt, że Jezus oznajmia swoje przesłanie kobiecie, nie wydawał się godnym uwagi. Co najwyżej egzegeza zatrzymywała się na eklezjologicznie symbolicznym fakcie, że była to Samarytanka.

Chronologicznie pierwszą osobą, która zauważyła wyjątkowość roli, jaką w tym wydarzeniu nadał Jezus kobiecie, była święta Teresa z Avila. Świadoma specyfiki kobiecości, w *Podnietach miłości Bożej* napisała: „Co mnie tu najbardziej zadziwia, to to, że tak łatwo wszyscy uwierzyli na słowo jednej niewiasty i to snadź nie bardzo znacznej, kiedy sama chodziła po wodę. Pokorę jednak miała wielką, bo gdy jej Pan wyliczał grzechy, nie obraziła się, jak to dziś zwykli czynić ludzie na świecie, ale raczej z uwielbieniem uznała Pana prorokiem. Uwierzyli jej też ludzie (...)”.

Teresa okazała wrażliwość na trudności, jakie miała Samarytanka w uwiarygodnieniu swojego spotkania z Jezusem. Sama Teresa miała wiele problemów ze znalezieniem posłuchu w relacjach z przedstawicielami ówczesnego Kościoła i społeczeństwa.

Na jej działalność i pisma Inkwizycja zawsze patrzyła z podejrzliwością. Już w kontekście kanonizacji, pierwsze wydania jej pism zostały oczyszczone z fragmentów, uważanych za zbyt śmiałe, jak na kobietę, i nie było tego mało. Ten zabieg miał zagwarantować doskonałą prawomyślność. Wychodzi z nich obraz mniszki posłusznej, uległej, całkowicie przystającej do kultury kontrreformacji.

Posłuszna była. Ale była też wystarczająco odważna, aby pozostać sobą. Miała tak silną osobowość, że mogła stwierdzić: *nie mówię o sprawach, których nie znam z doświadczenia*. Wyzwolili się z modnej w jej epoce tradycji dewocyjnej, aby żyć w bezpośrednim kontakcie z Bogiem i mówić ze świeżością i kreatywnością; dokładnie tak, jak ewangeliczna Samarytanka.

„Święta z Avili zaleca swoim świętym przede wszystkim cnotę pokory, która nie jest zewnętrznym zaniebdaniem ani wewnętrzną nieśmiałością duszy, lecz jest znajomością swoich własnych możliwości i tego, co Bóg może czynić w nas (*Sprawozdania* 28) – napisał papież Franciszek do przełożonego generalnego karmelitów Bosych na rok jubileuszowy, który się właśnie kończy. – [...] Pokora terezańska polega na akceptacji siebie, na znajomości własnej godności, na misyjnej odwadze, na wdzięczności i oddaniu Bogu”.

Kobieta z pasją związana z Bogiem, która umierając mówi: *na końcu, Panie, jestem córką Kościoła*.

Jej śmierć zastanawiająco i znacząco zbiegła się ze szczególnym okresem, bo nastąpiła w przededniu tak zwanej gregoriańskiej reformy kalendarza. Papież Grzegorz XIII, w następstwie zabiegów kompetentnych astronomów, chciał skorygować opóźnienie, jakie zakradło się do oficjalnego kalendarza względem roku zwrotnikowego. Nowy kalendarz omijał dziesięć dni: 5 października stał się 15 dniem tego miesiąca, dniem następnym po nocnej śmierci Świętej. Zbieżność przedziwna, może także opatrnościowa. W swoim dziele *Droga doskonałości*, Teresa przedstawiła świętość jako drogę w orbicie Boga, jak gwiazdy na niebie.

Uczeni przyrodnicy i teologowie wyśmiewali reformę papieża Grzegorza. Wielki astronom tamtejszych czasów, Jan Kepler, mówił o niej: *wolimy pozostać w niezgodzie ze słońcem, aby tylko nie okazać się w zgodzie z papieżem*.

Świat jest w ogniu – napisała Teresa w pierwszym rozdziale *Drogi doskonałości*. Miała na myśli pożar, który od środka trawił Kościół, pochodzący od idei Reformacji i innych prądów myślowych, które kontestowały władzę i duchowe przywództwo papieża. Dokładnie w tamtych czasach Mikołaj Kopernik zaprezentował nową koncepcję wszechświata, która słońce umiejscawia w centrum systemu krążących planet; koncepcję będącą w opozycji do geocentryzmu, który zakładał, że ziemia jest w centrum układu słonecznego. Ta nowa teoria, poprawna z punktu widzenia nauk ścisłych, była przez wielu interpretowana jako wyzwolenie spod suwerenności Boga: ani Ziemia, ani Bóg, nie są już w centrum uniwersum, wiecznego i niezniszczalnego, który krąży wokół nich.

Teresa odrzuca precz wszelkie strapienia, jakie to odkrycie wzbudziło w umysłach ludzi tamtejszej epoki.

Cóż to ma za znaczenie, że z powodu nowej teorii Bóg stracił swoje *mieszkanie*? Wystarczy poszukać Boga jako czystej transcendencji, jako wewnętrznego doświadczenia – odpowiada Teresa. Cóż to ma za znaczenie, że ziemia nie jest już odniesieniem dla teocentryzmu? Jeśli Bóg jest wszystkim, centrum świata jest tam, gdzie jest człowiek, i Bóg w człowieku. To samo dotyczy Boga: jest On w najgłębszym zakątku duszy i w ten sposób jest zawsze i w sposób konieczny w centrum wszechświata.

Ten zakątek duszy – według *Twierdzy wewnętrznej* – jest najważniejszym z mieszkań, w którym zachodzą najbardziej tajemne rzeczy między Bogiem a duszą. Tam, w tym centrum, Bóg dalej mieszka i dalej jaśnieje.

Te myśli wzbudziły złość Inkwizycji. Jej sędziowie utrzymywali, że to *błędy filozoficzne, sny i fantazje teologiczne*.

A było wręcz odwrotnie. Była to genialna odpowiedź kobiety na powszechne strapienie, jakie zrodziła teoria kopernikańska. Chciała z wszelkich sił oddać Bogu należne Mu miejsce i jej się to udało; jej błagania ponownie oddały świat pod Boże spojrzenie, a Boga postawiły w centrum wszechświata.

Teresa od Jezusa została kanonizowana za świętość jej życia, założenie Karmelu i jej bezwzględna wierność względem Kościoła. Ale tym, co stanowi o jej aktualności dzisiaj, jest jej intuicja.

Była nie tylko duszą otwartą i wierną Bogu, ale dzięki swojej intuicji Boga jako centrum duszy i w konsekwencji świata, ofiarowała Bogu przyszłość; nie przez formułę „myślę, więc jestem”, ale inną – „wierzę, więc On jest”.

I w ten sposób potwierdza nadejście świata, którego Jezus pozostanie nieuchronnym punktem odniesienia.

To w taki sposób papież Franciszek widzi wymiar misyjny i kościelny, który wyróżnia karmelitanki i karmelitów bosych. I o ten dar dla nich w Polsce prosimy dziś Boga.

Za: nuncjatura.pl

46. rocznica odejścia do wieczności sł. B. o. Anzelma Gądka OCD

W dniu 15 października 2015 r. minęło 46 lat od śmierci sługi Bożego o. Anzelma Gądka, karmelity bosego, kapłana, założyciela Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus, kandydata na ołtarze z archidiecezji łódzkiej. Jak każdego 15. dnia miesiąca, zarówno w kościele karmelitów bosych w Łodzi jak w Niegowici, rodzinnej parafii Sługi Bożego, modlono się o jego rychłą beatyfikację.

Uroczyste obchody tejże rocznicy, ze względów duszpasterskich, miały miejsce w niedzielę poprzedzającą, tj. 11 października br., w kościele karmelitów w Łodzi przy ul. Liściastej. Mszy świętej o godz. 18, koncelebrewanej przez kilku

kapłanów, w intencji dziękczynnej za dar świątobliwego życia Sługi Bożego oraz o łaskę jego beatyfikacji, przewodniczył i homilię wygłosił o. dr Jan Malicki OCD, prowincjał Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych. W uroczystości wzięli udział: ks. dziekan-prałat Jan Szadkowski, ojcowie karmelici wspólnoty łódzkiej, wierni parafii pw. Opieki św. Józefa oraz siostry karmelitanki Dzieciątka Jezus z przełożoną generalną m. Błażęją Teresą Stefańską, przełożone prowincjalne i delegacje wielu wspólnot Zgromadzenia.

Na początku Eucharystii o. proboszcz Piotr Bajorek OCD zaznaczył, że śmierć Sługi Bożego nie przypadkowo nastąpiła w dniu 15 października, gdy cały Kościół czci św. Teresę od Jezusa, doktora Kościoła, matkę i reformatorkę zakonu. W bieżącym roku świętujemy bowiem jej Rok Jubileuszowy 500-lecia urodzin. Dodał, że „jej dzieło życia już od pięciu wieków wydaje w duszach wspaniałe owoce świętości oraz Bożej chwały, a życie Sługi Bożego o. Anzelma Gądka, to jeden z owoców tego daru Bożego, który dał nam Pan w osobie naszej św. Matki Teresy od Jezusa”.

Natomiast w homilii o. prowincjał Jan Malicki OCD, wyjaśniając przypadające na niedzielę Słowo Boże, stwierdził, że spotkanie Pana Jezusa z młodym, bogatym człowiekiem (por. Mk 10, 17-30), chociaż jest dość smutne, ale otwiera nowe horyzonty i nadzieję na Królestwo Boże. Chrystus w swej Ewangelii „nie podważa autentyczności pragnień młodego człowieka, ale przestrzega przed równoczesnym rozminięciem się z Bogiem, który jest na wyciągnięcie ręki. Dziś, na naszych oczach, powstaje nowy fenomen postawy człowieka wobec Boga”. Zauważył, że dawniej mówiło się, że są ludzie wierzący, ale niepraktykujący, dziś natomiast – jak się okazuje – pojawiają się ludzie, którzy są praktykujący, ale niewierzący.

Przełożony Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych stwierdził, że mając sposobność przypomnieć postać Ojca Anzelma, uznawanego w Polsce za najwybitniejszego propagatora drogi dzieciństwa Bożego, wszyscy mamy okazję polecać Bogu przez jego wstawiennictwo nasze trudne sprawy. Sam św. Jan Paweł II (jeszcze jako metropolita krakowski), z okazji 50-lecia Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus, mówił, że „nauka o dziecięctwie jest niezbędna dla współczesnego człowieka, który pokłada swoją nadzieję w pozorach wielkości”. Sługa Boży o. Anzelm rozważając o „małej drodze” św. Teresy od Dzieciątka Jezus, ukazywał ją jako ewangeliczną mądrość. Zawarł tę naukę w „Traktacie o dziecięctwie duchowym”. Uzasadniał, że droga ta, na pozór najłatwiejsza, w rzeczywistości jest – jak mówi Pan Jezus – ciasną i wąską bramą ewangeliczną, prowadzącą do Królestwa. Wymagającą z jednej strony całkowitego zaparcia się siebie, a z drugiej strony, ta „mała droga” ma w sobie tyle wdzięku, tyle delikatności, że zachwyca małuczkich, ludzi słabych, którzy mają w sobie również wiele wad, i którzy czasami szukają tego skarbu, o którym mówi Ewangelia.

Ojciec Prowincjał zaznaczył, że zgodnie z nauką o. Anzelma, droga dzieciństwa duchowego, to również synteza życia Pana Jezusa, która ma kierować człowieka wierzącego do zjednoczenia z Bogiem, do pewnego opanowania człowieka przez Boga, także do wrażliwości na wszelkie poruszenia Ducha Świętego, aby z dziecięcą ufnością zdawał się na Miłosiernego Ojca. Droga duchowego dzieciństwa, według Sługi Bożego, to Ewangelia odczytana na nowo, podana „w pigułce”, która ma szybko uleczyć i być również *remedium* na nasze szamotanie się w codzienności, na zagubienie, na duchowe wątpliwości i szukanie

po omacku. Dzieciństwo duchowe opiera się na słowach Jezusa: „Zaprawdę powiadam wam, jeśli się nie nawrócicie i nie staniecie jak dzieci, nie wejdziecie do Królestwa Bożego” (Mt 18, 3). Na nowo trzeba się nam więc narodzić (por. J 3, 7), i również wzrastać w tym duchowym dzieciństwie.

Następnie – za o. Anzelmem – kaznodzieja przytoczył zasadnicze cnoty, które należy praktykować na drodze dzieciństwa. Najpierw zaleca on **pokorę**, dzięki której, wobec wielkości Boga, widzi się swoją nicość. „Zdobywa się ją poprzez przekształcenie w sobie wad, słabości, grzeszności, całej wewnętrznej mizerii, tego wszystkiego z czym w naszym sercu się zmagamy. Z tego przemienienia, dzięki łasce, wypływa ta nasza małość, ale małość pozytywna, bo pod wpływem łaski, Bóg spieszny do człowieka i z tego prochu, gnoju, go wydobywa i wyprowadza na zewnątrz. Bóg w ten sposób daje człowiekowi jeszcze jedną szansę, i wtedy już nawet nie pamięta tej jego ciemnej przeszłości”.

Druga cecha „małej drogi”, to oderwanie od siebie, czyli wewnętrzne **ubóstwo**, które jest zarazem bogactwem dziecka. Jak dziecko zależy od rodziców, tak na drodze dzieciństwa każdy człowiek zależy od Boga. Ubóstwo koncentruje nas na Bogu żywym, na Jego bogactwie, na Jego Królestwie, na pełnej radości życia, którą On nam da. Stwierdził, że ta radość jest dostępna już tu na ziemi, a nosimy ją w sobie: „skarbem moim jest skarb głęboko ukryty w moim sercu i z tego się raduję. To jest ta wielka przyjemność ukryta, komunika z Bogiem.”

Nawiązując do przeżywania na „małej drodze”, rolę **nadziei i ufności**, o. Prowincjał podkreślił, że „wypływa ona przede wszystkim z odkrywania Bożego Miłosierdzia, spotykania Pana Boga. Ojciec Anzelm pisze, że jest to ufność aktywna, to dążenie, by wychodzić z siebie, zdobywać łaskę i ufnie szukać dróg Chrystusowych. Nadzieja jest cnotą wpatrującą się w Ojca, któremu się zaufało i kroczy się na spotkanie z Bogiem”. Ufność – według Sługi Bożego – to odczuwanie, że Bóg nas kocha, że jesteśmy w Jego rękach i pragniemy, aby to dobro nieustannie się pomnażało.

Następna cecha – najważniejsza – na drodze dzieciństwa duchowego, to **miłość**, czyniąca duszę zdolną do praktykowania dobra. Ona tworzy niepojęty związek przyjaźni z Trójcą Świętą. Miłość wprowadza duszę w przestrzeń Królestwa Bożego. Miłość czyni z duszy i w duszy mieszkanie Trójcy Przenajświętszej. Czym serce w życiu fizycznym dla organizmu, tym jest miłość w życiu duchowym. Miłość ożywia wszystkie władze i wszystkie cnoty w duszy.

Ojciec Anzelm pisze, że pod wpływem łaski pokora jest okiem dziecka, ubóstwo jest wyciąganiem ręki, ufność jest objęciem, a miłość jest zanurzeniem całej istoty dziecka w Osobie Ojca. To dziecko na owej ewangelicznej drodze kocha oczami, rękami, kocha sercem i tej miłości również się powierza. Dziecko ma zdobyć Jezusa miłością. Ojciec Anzelm przytacza również słowa św. Augustyna: „Ubi amator non laboratur” – „Gdy się miłuje, trudu się nie czuje”. Miłość jest tą wielką siłą wlaną w dusze przez Boga, dlatego dziś Pan Jezus mówi, że „u Boga wszystko jest możliwe” (Mt 19, 26), bo Bóg jest Miłością i to Miłością Miłosierną.

Na drodze dzieciństwa Bożego mamy wiele różnych cnót i cnoty te są jakby lampkami, bezpiecznikami, które nas nieustannie wprowadzają na tory tej ewangelicznej drogi. Możemy również powiedzieć, że **Miłość miłosierna** przeplata się na drodze dzieciństwa duchowego na wszystkich jej etapach.

W świetle nadchodzącego Roku Miłosierdzia można stwierdzić, że Ojciec Anzelm wygłosił proroczą homilię w dniu założenia Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus, aby Siostry prosiły o Miłosierdzie Boże, aby ono zajaśniało nad Wami – miłosierdzie bez granic, należy je czerpać jak najbardziej, jak najwięcej od Wszechmogącego, podczas Eucharystii, ale i hojnie je rozdawać. To miłosierdzie ma utorować drogę milionom dusz do jasnej przestrzeni Królestwa Bożego. Ojciec Anzelm mówi, abyśmy szli drogą dzieciństwa duchowego i tchnęli to Miłosierdzie na świat, tak dzisiaj wyrachowany, zimny i obojętny.

Ojciec Prowincjał, konkludując, stwierdził, że pedagogia i nauczanie Ojca Anzelma było z pewnością zaczerpnięte z mądrości Bożej, mądrości świętych. Było też sztuką kształtowania dusz po małej drodze dzieciństwa duchowego, aby w życiu każdej osoby wszystko było „możliwe” (por. Mt 19, 26), aby w każdej osobie też dokonywały się cuda, dlatego, że spotykamy Boga. Zachęcił wiernych, by modlili się o cuda w swoim życiu za wstawiennictwem Sługi Bożego o. Anzelma i prosili o jego wyniesienie na ołtarze.

s. Konrada Dubel CSCIJ

15 października – Uroczystość św. Teresy od Jezusa - wspólnota Karmelitów Bosych w Mińsku i Świeccy Karmelici a także Parafianie Parafii Bożego Ciała obchodzili szczególnie świątecznie, kończąc rok jubileuszowy 500-lecia narodzenia N. M. św. Teresy pod przewodnictwem J. E. Ks. Bpa Aleksandra Jaszewskiego. O godz. 18.00 bracia wraz z Wspólnotą Świeckich Karmelitów i parafianami uroczystość odmówili nie-

szpory o św. Teresie. O godz. 19.00 pod przewodnictwem J. E. Ks. Bpa Aleksandra Jaszewskiego miała miejsce uroczysta Msza św.

W homilii Hierarcha przypomniał naukę św. Teresy, opierając się na swoim osobistym przeżywaniu jej duchowości. Przypomnił, że doktryna św. Teresy jest wciąż aktualna i pociąga za sobą coraz więcej ludzi, zainteresowanych życiem wewnętrznym. Choć św. Teresa Avilska należy do wielkich hiszpańskich mistyków, to jednak jej duchowość jest przystępna dla współczesnego człowieka. Jej dzieciństwo i młodość byli proste i pełne zawierzenia Bogu. I tego zawierzenia Święta uczy nas. „Jestem córką Kościoła” – te słowa świętej wskazują na oddanie się bez reszty Chrystusowi w Jego Kościele. Takiego oddania Chrystusowi w kościele życzył biskup wszystkim zebrany.

Na zakończenie Mszy św. Ojciec Karmelita przypomniał, że duchowością terezańską nie żyją tylko ojcowie i bracia karmelici boscy. Są również świeccy, którzy podejmują życie zgodne z duchowością karmelu, żyjąc jednocześnie w świecie, w swoich rodzinach. W Mińsku została założona pierwsza wspólnota Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, która liczy już 20 osób.

o. Piotr Frosztęga OCD

Ze św. Teresą od Jezusa – Dzień skupienia dla duchowieństwa - Mińsk

15 października w Uroczystość św. Teresy od Jezusa w Mińsku miało miejsce comiesięczne spotkanie duchowieństwa i osób zakonnych Archidiecezji Mińsko-Mohylewskiej. Tym razem spotkaniu towarzyszyła św. Teresa.

Na początku o. Siarhei Trystsen OCD wygłosił do zebranych konferencję ukazując bogactwo dzieciństwa św. Teresy. Kapłani usłyszeli praktyczne wskazania według Naszej Matki, jak praktykować modlitwę. Zwracając uwagę na postać świętej z XVI wieku o. Siarhei zauważył, że problemy i kryzysy modlitwy jakie przeżywała święta, są takie same jak problemy dzisiejszego człowieka. Droga modlitwy nie jest prosta. Często człowiek potrzebuje szczególnych świadków, którzy zaświadczyć życiem o obecności Boga i Jego miłości. Św. Teresa jest takim jaskrawym przykładem. Karmelita zwrócił uwagę na ważność „przyjaźni z Jezusem”, które jest

podstawą chrześcijańskiego życia. Św. Teresa pokazuje nam jak ważnymi są przyjacielskie relacje z Chrystusem dla człowieka który się modli. Nauczanie Świętej o modlitwie jest dziś wielką duchową spuścizną Kościoła, zawartą w jej dziełach. Karmelita zachęcił zebranych do czytania dzieł św. Teresy.

Mszę św. celebrowali J. E. Ks. Bp Yury Kasabutski oraz bp. Aleksander Jaszewski. Celebrans w swoim kazaniu wiele razy sięgał do duchowości karmelitańskiej, zwracając na ważność św. Teresy w życiu każdego kapłana i osoby zakonnej.

o. Piotr Frosztęga OCD

Poznań - Spotkanie na moście

Był taki dzień w naszym życiu, taka chwila spotkania, taki most, na którym zrozumieliśmy, że nie chcemy już wędrować przez życie pojedynczo. **Zelia i Ludwik Martin, święci małżonkowie i rodzice, spotkali się po raz pierwszy na Moście św. Leonarda w Alençon we Francji. Zelia zobaczyła Ludwika i usłyszała wewnętrzny głos, który jej powiedział: *To ten, którego przygotowałem dla ciebie.*** Po trzech miesiącach od tego wydarzenia – o północy, 13 lipca 1858 roku Ludwik Martin został mężem Zelii Marii Guerin. Sakramentalny związek małżeński zawarli w kościele Matki Bożej w Alençon.

Na pamiątkę ich pierwszego spotkania, co roku współcześni małżonkowie spotykają się na Moście św. Leonarda, by odnowić przysięgę małżeńską. Tak jest we Francji. A w Polsce? Taki most jest w Karmelu, na Wzgórzu św. Wojciecha w Poznaniu. Być może na co dzień go nie dostrzegacie, bo dla oczu jest niewidoczny. Widzi się go sercem. Ale 25 października każdy przechodzień mógł go zobaczyć. Cały w kwiatach łączył dwie dusze, dwa światy, dwie tajemnice. Prowadził zakochanych: małżonków i narzeczonych do świątyni, do Pana. Bo tam właśnie prowadzi miłość. To miłosne spotkanie na moście całe było w duchu świętości małżeństwa, na wzór Zelii i Ludwika Martin. Kanonizacja rodziców Teresy z Lisieux miała miejsce 18 października 2015 roku. Z wdzięczności Bogu za ten dar przygotowaliśmy w Karmelu ten

niezwykły dzień. Rozpoczęła go konferencja stanowa. Ojciec Tomasz Rydzewski malował przed kobietami portret Zeli. Kontury życiorysu, kreski doświadczeń z dzieciństwa i kształt dojrzałego życia w małżeństwie z dziewięciorgiem dzieci wypełniły barwy empatii, miłości, szacunku dla każdego człowieka i pracowitości. Portret świętej żony i mamy zapraszał, by spojrzeć na własne życie, na osobiste powołanie do świętości.

Wykład dla mężczyzn poprowadził ojciec Wojciech Ciak. Mówił o tym wszystkim, co kształtowało osobowość Ludwika. O jego formacji duchowej, na którą wpływ miało to, co czytał: zarówno proza, poezja jak i liturgika; o jego uczestnictwie w życiu Kościoła, szacunku dla żony i umiejętności rezygnowania z własnych aspiracji; o pomocy żonie w prowadzeniu rachunków jej zakładu pracy oraz o zaangażowaniu w wychowanie dzieci.

Po wykładach przyszedł czas spotkania na moście. Dar kobiecości i męskości splotły się u drzwi Kościoła. Próg świątyni małżeństwa przekraczały już razem, niejednokrotnie wraz ze swoimi dziećmi. Nie miało to jednak charakteru przejścia z przestrzeni profanum świata i codzienności do sacrum świątyni. Ta granica, o której pisał Eliade została zatarta, pokonana refleksją o Ludwiku i Zeli, małżonkach świętych w swojej codzienności. To oczywiste, że Eucharystia jest tym, co w życiu najświętsze, ale można, tak jak państwo Martin, przez wzajemną miłość i wychowanie dzieci na sposób duchowy, żyć na co dzień tajemnicą Eucharystii.

Podczas Mszy miało miejsce odnowienie przyrzeczeń małżeńskich, uczczenie relikwii Zeli i Ludwika oraz odmówienie litanii do świętych małżonków.

Dzień zakończyliśmy ucztą, ale tak naprawdę, to wcale go nie zakończyliśmy, bo przecież na moście wszystko się zaczyna...

...także i tradycja małżeńskich spotkań na moście w poznańskim Karmelu.

Alicja Maksymiuk

Co się działo u Braci we Wrocławiu...

Pragniemy przekazać garść informacji o tym, co działo się w ostatnim czasie w naszej wrocławskiej parafii. Rok Jubileuszowy urodzin św. Teresy od Jezusa zapewne wyznaczał całe nasze zaangażowanie duszpasterskie. Próbowaliśmy przekazać i zachęcić naszych wiernych do tego, aby jak najobficiej zechcieli korzystać z mądrości tej Wielkiej Świętej, która w tak bardzo przystępny sposób zachęca wszystkich, aby podjęli trud i przyjemność budowania przyjaźni z Bogiem. Nauka św. Matki Teresy przewijała się więc w naszym kaznodziejstwie, ale również w przeróżnych inicjatywach duszpasterskich, których autorami nie byli tylko i wyłącznie duszpasterze, ale również, a może przede wszystkim, laikat zgromadzony wokół naszego duszpasterstwa. Regularnie przez cały Rok Jubileuszowy trwały dni skupienia skoncentrowane na „Zamku wewnętrznym” św. Teresy od Jezusa, które obejmowały wyjaśnienia o. Krzysztofa Piskorza, pracę w grupach nad tekstami Świętej, Eucharystię i dzielenie się. Gromadziły dość pokaźną grupę wiernych, a ci, którzy nie mogli uczestniczyć w tych spotkaniach mogli zapoznać się z tematyką poprzez Internet. Kilkakrotnie z doktryną św. Teresy od Jezusa zapoznawali wiernych, przychodzących do naszej świątyni o. Antoni Rachmajda.

Słuchacze Instytutu Duchowości

Uroczystości zakończenia Jubileuszu trwały u nas cztery dni. Każdego dnia od poniedziałku, 12 października, o godz. 17³⁰ odmawialiśmy różaniec poprzedzony rozważaniami z Dzieł św. Teresy od Jezusa, o godz. 18⁰⁰ sprawowana była uroczysta Eucharystia, a po Mszy św. uczestnictwo w okolicznościowych nabożeństwach: Nabożeństwo Słowa Bożego „Podziel się sercem”, animowane przez Duszpasterstwo Akademickie „Karmel”, Pierwsze Nieszpory z uroczystości św. Teresy od Jezusa i modlitwa uwielbienia przed Najświętszym Sakramentem prowadzona przez Karmelitańską Wspólnotę Nowej Ewange-

lizacji „Solniczka”. W samą uroczystość św. Teresy od Jezusa zainaugurował swoją działalność Instytut Duchowości działający przy naszym klasztorze. Zgłosiło się do niego około sześćdziesięciu słuchaczy. W tym roku akademickim wykłady w Instytucie podjęli o. Antoni Rachmajda – duchowość karmelitańska, ks. dr Ryszard Kępiak – duchowość biblijna, dr Adam Workowski – zagadnienia filozoficzne, Gabriel Maciejewski – zagadnienia z historii Kościoła. Wkłady odbywają się dwa razy w miesiącu.

Od dnia 5 do 20 października w naszym kościele można było oglądać wystawę jubileuszową „Św. Teresa od Jezusa i jej dzieło życia”.

Czekamy również na premierę Oratorium muzycznego dedykowanego św. Teresie od Jezusa.

Jak wszystkim nam wiadomo bardzo ważnym wydarzeniem w życiu Kościoła w Polsce, w przyszłym roku będą *Światowe Dni Młodzieży* w Krakowie w dniach od 26 do 31 lipca z udziałem papieża Franciszka. Jednak wcześniej każda diecezja w Polsce ma przyjąć u siebie młodzież udającą się do Krakowa. Na dzień dzisiejszy do Wrocławia pragnie przyjechać ponad 20 tysięcy młodzieży. Każda parafia jest zobowiązana przyjąć konkretną ilość młodych ludzi u siebie i zorganizować im odpowiednio czas. Położono wielki nacisk, aby przyjęły ją polskie rodziny. W drugiej połowie września zorganizowaliśmy rozszerzone spotkanie naszych zaangażowanych parafian, aby zachęcić się wzajemnie do pracy nad przygotowaniem tego wielkiego duchowego i logistycznego przedsięwzięcia. Potrzeba wiele zachęty, aby zbudować nieistniejący u nas wolontariat. Próbowaliśmy zaangażować w to zwłaszcza młodych ludzi, którzy mogliby służyć naszym zagranicznym gościom swoim czasem, swoimi talentami językowymi i organizacyjnymi. Jak na dziś otrzymaliśmy zgłoszenia od kilkunastu rodzin, które oferują przyjęcie dla ponad trzydziestu osób. Mamy jednak nadzieję, że im bliżej terminu przyjazdu, tym bardziej więcej serc naszych parafian się otworzy. W pierwszą niedzielę października, informacyjną, podczas której kazania na każdej Mszy św. głosił ks. Piotr Wawrzynek, diecezjalny duszpasterz młodzieży, zorganizowaliśmy też swego rodzaju kiermasz książek, wypieków cukierniczych przygotowanych przez naszych parafian, aby zbierać fundusze na to, aby móc zagwarantować przybywającym proste utrzymanie, zwłaszcza drugie śniadanie.

Podjęliśmy też decyzję, aby każdy *Pierwszy Piątek Miesiąca* był w naszej parafii dniem modlitwy za *Światowe Dni Młodzieży*, a po Mszy św. wieczornej organizowane jest spotkanie formacyjne dla tych, którzy pragną włączyć się w przygotowania do *SDM*.

Dnia 7 października 2015 roku ks. abp Józef Kupny, metropolita wrocławski wydał *Dekret Dotyczący Uzyskiwania Odpustów w ROKU ŚWIĘTYM MIŁOSIERDZIA Na Terenie Archidiecezji Wrocławskiej*, w którym ustanowił świątynie, w których w czasie trwania Roku Świętego Miłosierdzia będzie można uzyskać odpust zupełny. W liczbie tych kościołów znalazła się nasza świątyni *Sanktuarium NMP Matki Miłosierdzia we Wrocławiu (kościół Opieki św. Józefa)*. To dla nas kolejne zobowiązanie, aby jeszcze bardziej i intensywniej posługiwać w konfesjonale, aby jak największa liczba wiernych mogła dostąpić łaski odpustu i jubileuszu.

W piątek 30 października Telewizja *Trwam* dokonała w naszej świątyni nagrania *AKATYSTU KU CZCI BOGARODZICY*. Program ten będzie cyklicznie emitowany na antenie telewizji w wolnym czasie antenowym. Również i w ten sposób nasze wrocławskie sanktuarium będzie obecne w domach wielu telewizorów tej stacji w kraju i poza jego granicami.

Warto też już dziś przypomnieć, że rok 2016 jest również dla nas Karmelitów i dla naszej parafii *Rokiem Jubileuszowym*. Dnia 1 stycznia 2016 roku obchodzić będziemy 50. lecie ustanowienia parafii Opieki św. Józefa we Wrocławiu. Dzień 15 kwietnia 2016 roku to 70. rocznica przybycia Karmelitów Bosych do Wrocławia, a dnia 5 maja 2016 roku obchodzić będziemy również 70. rocznicę sprawowania pierwszej Mszy św. w tym miejscu, setki lat ta świątynia była, jako pierwsza we Wrocławiu, pod opieką Protestantów, po odzyskaniu go na nowo dla kultu katolickiego.

1050-lecie Chrztu Polski!

Będziemy więc trwać w dziękczynieniu, tak rysuje się najbliższa przyszłość naszej wrocławskiej Wspólnoty. Już dziś, Siostry i Bracia w Karmelu, zapraszamy Was do wspólnego śpiewania „*Te Deum*”.

o. Krzysztof Wesołowski OCD

PROWINCJA – SIOSTRY

Nasza Nadzieja ogromna...

Rok Jubileuszowy zakończony. Zwykle taki czas sprzyja podsumowaniom, zwykle... jednak nie dla św. Naszej Matki Teresy.

Do jubileuszowych obchodów przygotowaliśmy się z całym Zakonem. Oczekiwaliśmy z nadzieją czasu szczególnej łaski, czasu cudów codziennych, tak bardzo potrzebnych naszej młodej wspólnotcie. Modliśmy się o wzrost, ten materialny, ale nade wszystko duchowy, naszego Karmelu. I nagle...

Nasze jubileuszowe świętowanie rozpoczęliśmy niezwykle uroczystie wraz z naszymi przełożonymi z O. Prowincjałem Łukaszem Kansym OCD i O. Piotrem Neumanem OCD, oraz z Matką Joanną i Matką Stanisławą z Klasztoru w Łasinie - dnia 3 października 2014 r. , w wigilię rocznicy śmierci św. Teresy od Jezusa. „To chyba pierwsze jubileuszowe uroczystości, jeśli nie na świecie, to na pewno w Polsce” - powiedział N. O. Łukasz. Wspólna modlitwa, rekreacja, rozmowy, szukanie wspólnych rozwiązań, ten dzień był świętem braterskiej i siostrzanej miłości w towarzystwie świętej Teresy, która, jak miała w zwyczaju i tym razem „uprzedziła” wydarzenia.

Wkrótce doświadczyliśmy, jak bardzo ukochany Bóg wysłuchuje naszej modlitwy o jedność i budowanie wspólnoty. Budowaliśmy się w miłości, służbie, przyjaźni, modlitwie przy łóżku naszej odchodzącej Siostry Wiesławy. „Wasza wspólnota osiągnęła pełnię, zmarła Siostra dopełniła pewną rzeczywistość, a jej przejście do Pana daje Wam silny fundament” mówił w homilii ks. Bp Romuald Kamiński.

Wraz z odejściem siostry Wiesławy, gdy powróciliśmy do codziennych zajęć, rozpoczęło się „szaleństwo budowlane”, którego nie planowaliśmy wcześniej - prawdziwie św. NM Teresa wzięła sprawy w swoje ręce. W ciągu kilku miesięcy zimowo-wiosennych, na naszej budowie została położona instalacja elektryczna, instalacja centralnego ogrzewania i wodno-kanalizacyjna, zostały wylane posadzki na wszystkich kondygnacjach. Na wiosnę ruszyły prace na zewnątrz przy frontonie kaplicy, jako ostatnim elemencie w elewacji zewnętrznej.

28 marca w dniu urodzin św. Teresy uroczystej Eucharystii przewodniczył ks. bp Jerzy Mazur. Modliło się z nami wielu Kapłanów, alumnów ełckiego Seminarium i naszych przyjaciół. Po Mszy Świętej ks. Bp poświęcił namalowany przez naszą postulantkę Małgosię obraz św. Matki, kopię obrazu Rubensa.

Na początku lipca ruszyły z rozmachem prace wykończeniowe naszej nowej kaplicy i chóru zakonnego. Tam też odbyły się uroczystości odpustowe 16 lipca. Uprzątnęliśmy plac budowy /nasi budowlancy stwierdzili, że jeszcze nigdy w życiu nie widzieli tak czystej posadzki betonowej/ - a my sposobami świętej Teresy przemieniłyśmy surowe wnętrza w prawdziwy dom Pana.

Triduum przed uroczystości MB z Góry Karmel prowadził o. Kazimierz Duda OCD, a uroczystej Eucharystii 16 lipca przewodniczył ks. Bp Jerzy Mazur. Tego dnia odbyła się premiera naszej płyty „Nadzieja Pielgrzymująca” Karmelitanki bose i przyjaciele, którą udało się nagrać dzięki dobroci i pomysłowości

naszych przyjaciół. Wielkim wydarzeniem tego dnia było świadectwo jakie powiedziała dla zgromadzonych Martusia Tomalak śpiewając na płycie piosenkę „Żyję nie musiało tak być”. Opowiadając historię ciężkiej choroby, cudownej interwencji Boga, czternastoletnia dziewczynka powiedziała: „Operacja się udała, stoję tutaj, żyję, oddycham, ale nie musiało tak być. **Bóg miał wszystko w swoich rękach**”. W uroczystości wzięło udział ok 200 osób.

2 października 2015 rozpoczął się w Elku X Festiwal Muzyczny „Obchody 500-lecia narodzin św. Teresy z Avila”, zorganizowany przez Elckie Towarzystwo Muzyczne przy współpracy z Ambasadą Królestwa Hiszpanii w Polsce. Odbił się cykl koncertów muzyki hiszpańskiej, konkursy wiedzy o życiu św. Teresy, konkurs piosenki hiszpańskiej, odczyty i wykłady. Sercem obchodów - 4 października, była Uroczysta Eucharystia w naszej nowej kaplicy. Kolejny raz zamieniłyśmy plac budowy w świątynię. Wnętrze uszlachetniała wystawa prezentująca kolejne fundacje św. Teresy przygotowana przez Ambasadę Hiszpanii. Uroczystościom przewodniczył nasz Ojciec Prowincjał Jan Malicki OCD. Słowo o św. Teresie powiedział O. Emilian Bojko OCD z Argentyny. Po Eucharystii wysłuchaliśmy Tryptyku Rzymskiego św. Jana Pawła II w interpretacji aktora Teatru Polskiego Krystiana Modzelewskiego przy wspaniałych dźwiękach gitar. Na koniec zabrzmiała muzyka hiszpańska w wykonaniu wirtuoza gitary Hiszpana Paco Seco.

Ta Liturgia dla nas wszystkich była wielkim przeżyciem. Samo miejsce celebry, po prostu plac budowy kolejnego klasztoru św. Teresy, kolejna nowa fundacja terezańska. Nie potrzeba było słów, żeby doświadczyć, że dzieło świętej Matki Teresy żyje, że Ona żyje nadal w swoich córkach i w swoich klasztorach. Obecność naszych Ojców Karmelitów Bosych, przywołanie misyjnego wymiaru powołania karmelitańskiego przez obecność dwóch wielkich misjonarzy. Słowo Ojca Emiliana, który w Duchu Świętym dokonał rzeczy po ludzku niemożliwej, zanurzył wszystkich w doktrynie św. Teresy, w czasie jednego spotkania zapalił serca do poszukiwania, do podążania drogą wskazaną przez Świętą, rozbudził ciekawość tej drogi. Dla nas Sióstr, niezwykłym przeżyciem było włączenie się w muzyczną oprawę Liturgii wspaniałego muzyka Paco Seco, który spontanicznie chwycił gitarę i grał z nami nasze pieśni.

Po uroczystości goście spotkali się na obiedzie w naszym klasztorze, a głównym tematem wszystkich rozmów była święta Teresa od Jezusa. Jej obecność była bardziej realna niż obecność każdej z nas i naszych gości.

Tego dnia otrzymaliśmy niezwykle cenny prezent, stacje Drogi Krzyżowej do naszego ogrodu wykonane przez artystę plastyka Wiesława Szumińskiego. Kilka dni później zostałyśmy obdarowane przez Ambasadę Hiszpanii. Wspaniała wystawa „Śladami św. Teresy z Avila” stała się naszą własnością.

Dwa dni przed uroczystością Św. Teresy dotarła do nas rzeźba Świętej Naszej Matki wykonana przez częstochowską artystkę p. Małgorzatę Hejduk. Naszym wielkim marzeniem było, żeby została poświęcona jeszcze w roku Jubileuszu przez naszych Ojców, wydawało się to jednak nierealne. „... nie potrzeba nic więcej tylko umiłować Ciebie... abyś Ty, Panie mój uczynił wszystko łatwym...”. Nagle, w przeddzień uroczystości św. N. M. Teresy od Jezusa otrzymaliśmy telefon z prośbą o przygotowanie noclegu dla naszych Ojców, którzy 15 października mieli przybyć z Krakowa i Czernej na pogrzeb mamy o. Bartłomieja Kolankiewicza OCD.

Ojcowie dojechali do nas po g. 19, po kolacji spotkaliśmy się na rekreacji w rozmównicy, my jednak widząc zmęczenie naszych gości nie miałyśmy odwagi proponować nocnych nabożeństw, gdy wspomniłyśmy nieśmiało o naszych najskrytszych marzeniach, Ojcowie natychmiast wykazali gotowość poświęcenia figury.... Za chwilę w uroczystej procesji z pochodniami szliśmy razem do ogrodu. Poświęcenia dokonał o. Piotr Nyk OCD, modliliśmy się gorąco za wstawiennictwem naszej świętej Matki Teresy, dziękując za wszystkie łaski jubileuszowe oraz za to, że nas zgromadziła w tym dniu i na tym miejscu w

jedną wspólnotę siostrzano-braterską. Zniknęło zmęczenie i trud, pozostała radość wspólnego świętowania, radość bycia rodziną, bycia jednym sercem i jednym duchem w Karmelu Św. Teresy od Jezusa. Wspólnie obejrzelśmy jeszcze naszą kaplicę i zakonny chór z pięknym witrażem Maryi z Dzieciątkiem El Greco, jubileuszowym darem naszych Sióstr z Łasina.

Pięknym zwieńczeniem tego dnia i całego tego roku była wieczorna Eucharystia celebrowana przez o. Kazimierza Dudy OCD.

Wydarzeń wielkiego Jubileuszu było bardzo wiele, rekolekcje powołaniowe, częste, nieoczekiwane, chociaż wyczekiwane wizyty naszych Ojców, przyjaźń z alumunami ełckiego Seminarium. Wymieniając je, przywołując w pamięci - każde traktujemy jako początek, początek wielkiego dzieła w Kościele jakim jest Jedność. Ośmielone tym wszystkim czego doświadczamy z odwagą i nadzieją patrzymy w przyszłość, śpiewając Bogu w sercach nasz jubileuszowy hymn „solo Vos en mi vivid”, wszystko mogę, „tylko Ty żyj we mnie”.

Zakończenie Roku Terecjańskiego w Karmelu w Spręcowie

Ostatnie miesiące Jubileuszu Terecjańskiego w naszej spręcowskiej wspólnotcie były szczególnie przesycone obecnością Naszej Świętej Matki Teresy.

We wrześniu wraz z Ojcem Mariuszem Wójtowiczem OCD i przyjaciółmi naszego karmelu podczas dnia duchowości, którego motto brzmiało: *„Teresa od Jezusa – człowiek niesprzecznych przeciwstawieństw”*, dziękowałyśmy Bogu za dar Naszej Świętej Matki dla całego Kościoła i świata. Ojciec przedstawił Świętą jako osobę, która zrealizowała powołanie do świętości, pozostawiając nam dar nowego spojrzenia na Boga, człowieka i to co dzieje się w miłosnej relacji między nimi.

W jednej z rozmównic została umieszczona wystawa dotycząca Naszej Matki, przybliżająca jej osobę i dzieło.

Cieszy nas pozytywny oddźwięk naszego spotkania, które dodatkowo zaowocowało zaproszeniem Ojca Mariusza do wygłoszenia rekolekcji o Świętej z Avila w katedralnej parafii w Olsztynie.

W naszym wspólnotowym świętowaniu Teresa Wielka była głównym Gościem przeddzień święta Małej Teresy. Nowicjat przygotował bowiem dla zgromadzenia program zatytułowany „Dwie Teresy – jedna Miłość”.

W sam dzień 15 października nasz karmel odwiedził Arcybiskup Koadiutor Józef Górzyński, który w asyście dziewięciu zaprzyjaźnionych z nami kapłanów sprawował Eucharystię kończącą Jubileusz. Ksiądz Arcybiskup skupił naszą uwagę na Teresie jako wielkiej przyjaciółce Boga i

przewodnicze po naszych pragnieniach, które oczyszczone łaską, mogą pomóc nam zrealizować zamysł Boga co do naszego życia.

Jako, że nominacja arcybiskupia miała miejsce w roku Świętej Matki, osobę Księdza Arcybiskupa Józefa – imiennika ulubionego Jej Świętego, obieramy także jako szczególny dar dla naszej diecezji i wspólnoty.

Gdy umilkły radosne odgłosy wielkiej rekreacji, rozpoczęłyśmy czas pięciodniowych rekolekcji podczas których Teresa jako mistagog, zafascynowana tajemnicą Boga, który w nas zamieszkuje, poprowadziła

nas poprzez komnaty „Zamku wewnętrznego” ku spotkaniu z Misterium Boga. Rekolekcje poprowadził dla nas Ojciec Paweł Baraniecki OCD z Przemyśla.

Co pozostawił po sobie ten czas wielkiej łaski? To dar, który można by określić słowami Świętej Naszej Matki, jako „(...)uświadomienie sobie tego wielkiego starania, jakie Bóg przejawia w komunikowaniu z się z nami. (...)Albowiem z całą pewnością od Niego jest owa wiadomość, ten bilecik napisany z tak wielką miłością i w taki sposób, że On chce abyście jedynie wy odebrały ten list i zrozumiały o co w nim was prosi. I żadną miarą nie wzbraniajcie się przed odpowiedzeniem na niego Jego Majestatowi (TW VII,3,9)”.

Wraz ze światą Matką, która wyznała - „Panie dla Ciebie się narodziłam” pragniemy przyjmować z ręki Boga dar życia i powołania karmelitańskiego oraz codziennie odczytywać list napisany dla nas z tak wielką miłością ręką samego Jezusa.

Z serdecznymi pozdrowieniami - siostry ze Spręcowa

Wieści z Suchej Huty

Początek września przebiegał w naszym klasztorze – zapewne jak we wszystkich wspólnotach sióstr – pod znakiem *Zjazdu Przeorysz i Delegatesk Prowincji Warszawskiej*. Najpierw wysłuchałyśmy relacji naszej delegatki czyli s. M. Klary od Miłości Miłosiernej i Wszystkich Świętych. Obecnie słuchamy nagranych wystąpień i wykładów, które wygłosili ojcowie karmelici. Całe wydarzenie jakim był *Zjazd*, treści, które podczas niego wybrzmiały, stały się inspiracją do pracy formacyjnej w naszej wspólnotcie, związanej z budowaniem karmelitańskiej przyszłości zarówno w perspektywie lokalnej, jak i ogólnozakonnej.

Odpust w naszej wspólnotcie, póki co nieformalny, świętujemy wraz ze Świętymi Archaniołami: Michałem, Gabrielem i Rafałem (29 września). W tym roku wybrałyśmy formułę modlitewną w postaci *wspólnotowego dnia skupienia*.

Na śmiech i zabawy przyszła kolej dzień później, wraz ze *świętym nowicjatu*. Przygotowane przez naszą s. Christoforę od Krzyża Zwycięstwa Miłości, przebiegało pod hasłem: *Jeśli się nie zmienicie i nie staniecie jak dzieci, nie wejdziecie do królestwa niebieskiego* (Mt 18, 3). M. in. Wykonałyśmy szereg prac artystycznych ze szkolnych wycinanek dla sześciolatków jako że wszystkie „załapujemy się” na ten pułap wiekowy.

Cieszymy się, że od września zaprzyjaźniona z nami pani Ewa, pianistka z wykształcenia, udziela nam lekcji śpiewu i emisji głosu. Dzieli się w tym względzie zarówno swoim wieloletnim doświadczeniem muzyka i pedagog, jak i najnowszymi umiejętnościami wyniesionymi z warsztatów dominikańskich. Ponieważ jednym z miejsc w którym pracowała było przedszkole, posiada tę rzadką umiejętność aby i grupę karmelitanek nie zestresować, lecz namówić do twórczej pracy i ekspresji. Ufamy, że lekcje wspólnotowe i indywidualne poprawią jakość naszego śpiewu liturgicznego oraz codziennej recytacji brewiarza.

Imieniny naszej wikarii, Matki M. Teresy od Dzieciątka Jezus, obchodziłyśmy w niedzielę 4 października. Ponieważ w tym dniu przypadły również imieniny Papieża Franciszka (które także świętujemy) – została ogłoszona wielka rekreacja. Były wspólnotowe rozmowy, imieninowe smakołyki i wystawka dla Matki. Na życzenie Jubilatki (i przy ogólnym aplauzie pozostałych sióstr) oglądałyśmy amerykański film pt. *Bóg nie umarł*, należący do współczesnego kina chrześcijańskiego.

W połowie października miało miejsce szczególnie radosne wydarzenie dla naszej wspólnoty – dołączyła do nas Natalia. Z początkiem września poprosiła o przyjęcie do postulatatu. Ponieważ – jak wiadomo – dostać się do żywej ziemi Karmelu nie jest łatwo, załatwienie ostatecznych spraw i formalności „zabrało” prawie półtora miesiąca. Natalia wstąpiła w środę 14 października, tak iż I nieszpory z uroczystości Naszej Świętej Matki Teresy od Jezusa odśpiewałyśmy już razem w klauzurze. Ceremonię wstąpienia poprowadził jeden z naszych spowiedników, ks. Paweł Górny: po przeczytaniu fragmentu z Pisma Świętego, wygłosił krótką i poruszającą homilię. Nawiązał do obietnicy Boga, którą Pan złożył osobiście Natalii, iż *każdy, kto ze względu na Mnie opuści dom, braci, siostry, ojca, matkę, dzieci lub pole, stokroć więcej otrzyma i będzie miał udział w życiu wiecznym* (Mt 19, 29). Następnie ks. Paweł pomodlił się nad Natalią modlitwą wstawienniczą z nałożeniem rąk. Obecni byli także rodzice Natalii oraz brat – było to dla nich trudne i bolesne wydarzenie, połało się wiele łez. Kiedy nasza postulanka weszła już do

klauzury, wraz z nią całą wspólnota spotkała się z gośćmi na chwilę rozmowy, pozwalając wybrzmieć zarówno temu co trudne dla najbliższych Natalii, tak i naszej siostrzanej radości i nadziei.

Następnego dnia, uroczystość Naszej Świętej Matki Teresy od Jezusa, świętowaliśmy w karmelitańskim gronie jako że przyjechali do nas bracia z Drzewiny. Po wspólnej Eucharystii, na której obecni byli także inni goście, bracia zostali na obiad. W ramach jego współtworzenia przywieźli zupę, która – wbrew pewnej tradycji – nie wylała się. Posiliwszy się, spotkaliśmy się w rozmównicy aby podzielić się refleksjami na temat ostatniej *Relacji o stanie Zakonu* przedstawionej przez Ojca Generała w Avilà.

Po dniach niezwykłych i świątecznych, powracamy do karmelitańskiej codzienności.

Serdecznie pozdrawiamy – siostry z Suchej Huty

Z Karmelu w Tromsø

Październik był dla naszej wspólnoty miesiącem szczególnie bogatym zarówno w duchowe inspiracje jak i w różne wydarzenia.

Najpierw, 1 października tradycyjnie obchodziliśmy wspomnienie świętej naszej siostry w Karmelu, Teresy od Dzieciątka Jezus. Zaproszone przez nasz Nowicjat razem pochylałyśmy się nad symbolami, którymi posługiwała się nasza mała Święta.

Na początku października gościł u nas ks. Ole Martin Stamnestrø, który został zaproszony do wygłoszenia kilku wykładów z liturgiki. Poświęcił je na omówienie encykliki św. Jana Pawła II "Ecclesia de Eucharistia", przez co na nowo rozpaliliśmy w sobie zachwyt darem Eucharystii, który został nam ofiarowany przez Boga.

Dzień 15 października, liturgiczne wspomnienie św. Teresy od Jezusa, był w tym roku potrójnie świętowany w naszym Karmelu. Ponieważ w tym dniu wraz z całym Zakonem kończyliśmy wielki Jubileusz 500-lecia Narodzin Świętej Naszej Matki Teresy, razem z naszym ks. Biskupem postanowiliśmy właśnie tego dnia zorganizować diecezjalny Dzień Życia Konsekrowanego i przy tej okazji podzielić się duchowością św. Teresy i naszym charyzmatem. Na ten dzień zostało też przeniesione świętowanie 25-lecia naszej fundacji w Tromsø, zainaugurowanej 8 września 1990 roku.

Do tego wyjątkowego dnia przygotowywałyśmy się bezpośrednio w czasie nowenny, podczas której kontemplowałyśmy ikonę Świętej Teresy od Jezusa, Seraficznej Matki, namalowaną przez nasze Siostry z Libanu i śpiewałyśmy litanie do niej, opracowaną przez nasze Siostry ze Szczecina, a przetłumaczoną przez nas na norweski. Z okazji zakończenia wielkiego Jubileuszu przetłumaczyłyśmy również pieśń "Chcę widzieć Boga", do słów św. Naszej Matki Teresy, którą śpiewałyśmy po norwesku zarówno w czasie nowenny jak i w samym dniu jej liturgicznego wspomnienia.

15 października wspólne świętowanie z zaproszonymi wiernymi rozpoczęliśmy uroczystymi Nieszporami ku czci św. Teresy od Jezusa, pod przewodnictwem o. Juliusza Wiewióry OCD, który został zaproszony, aby reprezentować w tych uroczystościach nasz Zakon.

Po Nieszporach i uroczystości odśpiewanej Litanii do Świętej Naszej Matki Teresy od Jezusa miała miejsce w naszym kościele uroczysta Msza święta koncelebrowana przez prawie wszystkich kapłanów diecezji Tromsø, której przewodniczył nasz ks. bp Berislav Grgić. W związku z Rokiem Życia Konsekwowanego, podczas tej Eucharystii wszyscy zakonnicy i zakonnice oraz inne osoby Bogu poświęcone w niej uczestniczące odnowiły swoje śluby zakonne.

W okazji naszych jubileuszy, 500-lecia Narodzin Świętej Naszej Matki Teresy i 25-lecia naszej fundacji w Tromsø, przygotowaliśmy prezentację życia i duchowości Świętej Naszej Matki oraz krótkiej historii naszego Karmelu. Odbędzie się ona po Mszy świętej w naszym kościele, tak aby wszyscy wierni mogli ją obejrzeć. Szczególnie wzruszającym momentem prezentacji była dla wszystkich hiszpańska pieśń śpiewana przez nas i zaprzyjaźnioną z nami wielodzietną rodzinę z Gwatemali "Vives, hoy aqui, Teresa de Jesus" (Żyjesz dzisiaj tu, Tereso od Jezusa). Zwłaszcza dzieci otrzymały za nią duże brawa.

Do prezentacji życia i duchowości Świętej Naszej Matki Teresy użyliśmy zdjęć ikon i tekstów z książeczki opracowanej przez nasze Siostry ze Szczecina, więc bardzo im dziękujemy za ten wkład jaki miały w nasze świętowanie.

W dniach od 19-22 października nasza Matka Przeorysza uczestniczyła w Zjeździe przeorysz zakonów kontemplacyjnych Skandynawii, który tym razem miał miejsce w klasztorze Sióstr dominikanek w Røgle w Szwecji. Tematem tegorocznego spotkania było "Kierownictwo duchowe", a głównym prelegentem nasz brat w Zakonie, bp Anders Arborelius OCD.

25 października wszystkie Polki z naszej wspólnoty wzięły udział w wyborach parlamentarnych do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej. Oddając swoje głosy modliliśmy się o dobrych przywódców dla naszej Ojczyzny, którzy dbaliby zarówno o dobro dla całego kraju jak i poszczególnych obywateli, oraz strzegli w niej wartości chrześcijańskich.

W październiku gorącą modlitwą ogarnialiśmy też Synod biskupów o rodzinie odbywający się w tym czasie w Rzymie. Przy tej okazji dziękowaliśmy Bogu za kanonizację rodziców św. Teresy od Dzieciątka Jezus i modliliśmy się za wszystkie rodziny.

Usole Syberyjskie – Klasztor Trójcy Przenajświętszej

1 października, w liturgiczne święto św. Teresy od Dzieciątka Jezus oraz święto nowicjatu nasz jednoosobowy nowicjat przygotował niespodzianki nawiązujące do osoby świętej Patronki dnia. Otrzymałyśmy figurkowy bukiet kwiatów, kartki, nie zabrakło niespodzianki kulinarnej, a wieczorem zostałyśmy zaproszone do salki nowicjackiej na inscenizację zatytułowaną: „Fiołek”, mówiącą o pięknie jakie kryje się w stworzeniu, ale jakże często nie docenianym. Leśny fiołek był symbolem radości i wdzięczności Boskiemu ogrodnikowi za to, iż spośród wielu kwiatów wybrał właśnie jego do swojego ogrodu.

4 października św. Matka Teresa od Jezusa po raz kolejny w roku swojego Jubileuszu przyprowadziła do naszego klasztoru wiernych irkuckiej diecezji. Byli to uczestnicy rekolekcji dla osób świeckich z parafii w: Usole, Irkucku, Angarsku oraz Ułan-Ude. Rekolekcje odbywały się w Irkucku i przewodniczył im o. Włodzimierz Siek, werbista, wspomagany kapłanami i siostrami zakonnymi z wyżej. Ostatni dzień tych rekolekcji odbywał się w naszej kaplicy. Po Mszy św. połączonej z modlitwą za rozpoczynający się synod biskupów o rodzinie, wysłuchaliśmy prezentacji „Zamku wewnętrznego” w wykonaniu Leny i

Andrzeja z Irkucka, którzy jak pisaliśmy wcześniej nagrali audiobook. Tym razem wybranym fragmentem było drugie mieszkanie Zamku. Rekolekcje zakończono spotkaniem z naszą wspólnotą, które dla niektórych uczestników stało się okazją zaznajomienia się z życiem klauzurowym oraz duchowością Karmelu.

15 października w Uroczystość św. N.M. Teresy od Jezusa nasze usolskie wspólnoty Zakonu Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel oraz wspólnota ss. Albertynek, zgromadziły się wokół stołu Eucharystycznego, by dziękować za dar Jubileuszu 500-lecia od dnia narodzin tej wielkiej Świętej. Nasze dziękczynienie przedłużyło się na siostrzano-braterskie spotkanie w rozmównicy.

Z Karmelu w Warszawie

Po upalnych, letnich miesiącach, z radością powitałyśmy pierwsze chłodniejsze, jesienne dni, choć w większości spędzane wśród codziennych klasztornych zajęć, nie pozbawione jednak wyjątkowych wydarzeń.

W dniach 1-5 września Nasza Matka Przeorysza wzięła udział w zjeździe Przeorysz Warszawskiej Prowincji, który odbył się w Gnieźnie. Po powrocie dzieliła się z nami swoimi przeżyciami i spostrzeżeniami. Dzięki przekazanim nagraniom miałyśmy możliwość wspólnotowego wysłuchania konferencji i homilii wygłoszonych przez Naszych Ojców podczas Zjazdu, a także relacji Naszego Ojca Definitora, o. Łukasza z Kapituły Generalnej. Z zaciekawieniem, podczas okolicznościowych Wielkich Rekolekcji, obejrzałyśmy zdjęcia ze Zjazdu, dzięki czemu mogłyśmy choć trochę wizualnie poznać naszą Karmelitańską Rodzinę. Zachęciłyśmy się także do nauki śpiewu pieśni karmelitańskich zebranych w Karmelitańskim Śpiewniku Liturgicznym wydanym przez Karmel Gnieźnieński. Śpiew ten uświetnił przygotowania do uroczystości zakończenia Roku Jubileuszowego 500-lecia Urodzin św. Naszej Matki Teresy.

Nim jednak ten moment nastąpił czekały nas jeszcze inne, ważne wydarzenia.

14 września, jak co roku w Święto Podwyższenia Krzyża Św. rozpoczęłyśmy nasz post zakonny. Poprzedził go wspólnotowy dzień skupienia (13 września), połączony z modlitwą o dobre przeżycie rozpoczynającego się czasu i wierność naszej Wspólnoty dziedzictwu św. Naszej Matki Teresy. W Święto Podwyższenia Krzyża Świętego, po porannym rozmyślaniu odnowiłyśmy na ręce Naszej Matki Przeoryszy śluby zakonne, zaś na Mszy Świętej s. Agnieszka Maria od Eucharystii po raz kolejny odnowiła swoją Profesję Ślubów Czasowych i zgodnie z naszymi ustaleniami, zakończyła formację w Nowicjacie, przechodząc do Zgromadzenia, by tu kontynuować dalsze przygotowania

do definitywnego oddania się Bogu w Profesji Uroczystej.

We wrześniu również, po wakacyjnej przerwie, powróciłyśmy do wykładów z zakresu formacji ciągłej z biblistyki i liturgiki. 25 września na wykładzie z biblistyki ks. Andrzej Tulej rozpoczął omawianie encykliki poświęconej roli Słowa Bożego w życiu Kościoła *Verbum Domini*. Na wykładzie z liturgiki, który miał miejsce 29 września, ks. Bartosz Szoplik, nawiązując do liturgicznego wspomnienia Archaniołów przypadającego na ten dzień, przybliżył nam historię nabożeństwa do św. Michała Archanioła (rozwój historyczny kultu), omówił miejsce i rolę anioła w pierwszej modlitwie eucharystycznej – Kanonie Rzymskim Mszy Świętej oraz rozpoczął cykl wykładów z zakresu historii liturgii, omawiając, jak kształtowała się ona w pierwszych wiekach chrześcijaństwa.

Pod koniec września rozpoczął się w naszym klasztorze również kolejny etap prac remontowych – tym razem modernizacja systemu grzewczego i wymiana instalacji gazowej. Prace przedłużyły się prawie na cały miesiąc i trwały aż do ostatnich dni października. Mimo towarzyszącej nam obecności ekipy pracowników i ich, trwającej niekiedy do późnych godzin wieczornych wyťažonej pracy, normalny rytm życia klasztoru nie uległ większym zakłóceniom.

Miesiąc wrzesień zakończyłyśmy jak co roku nowenną przygotowującą nas do świątecznego wspomnienia św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Miała ona miejsce w dniach 23-30 września i w tym roku w sposób szczególny pomogła nam również w przygotowaniach do uroczystości kanonizacji Rodziców Świętej – Zeli i Ludwika Martin. Modliłyśmy się zwłaszcza o świętość rodzin, które, jak w przypadku nowych świętych, mogą stanowić uprzywilejowane środowisko wzrostu powołania do życia konsekrowanego i do rozwoju świętości.

Święto św. Teresy od Dzieciątka Jezus (1 października) to – tak jak w każdej wspólnotcie karmelitanek bosych – również i u nas wyjątkowe święto Nowicjatu. Podczas porannej Mszy Świętej, jak również i w ciągu całego dnia modliłyśmy się w sposób szczególny za przyczyną św. Teresy od Dzieciątka Jezus za Nowicjat, który w naszej Wspólnocie chwilowo opustoszał, oraz o nowe i święte powołania, tak do naszej Wspólnoty, jak i całego Zakonu Karmelitańskiego.

W październiku, miesiącu poświęconym modlitwie różańcowej, podjęłyśmy szczególną modlitwę za wstawiennictwem Maryi w intencji mającego miejsce w tym czasie Synodu o Rodzinie jak też i w intencji naszej Ojczyzny, zwłaszcza wyborów parlamentarnych. Oczywiście nie zabrakło również i modlitwy dziękczynnej za kończący się Rok Jubileuszu 500-lecia Urodzin Św. Naszej Matki Teresy, w którym to także i nasza Wspólnota otrzymała za pośrednictwem św. Naszej Matki wiele łask.

4 października, w dzień imienin naszego Ojca Świętego Franciszka modliłyśmy się zarówno w Jego intencji jak i za rozpoczynający się tego dnia Synod Biskupów. W trakcie trwania Synodu podjęłyśmy codziennie specjalną modlitwę papieża Franciszka w intencji rodzin, którą odmawialiśmy przed wieczornym rozmyśleniem. Z zainteresowaniem słuchałyśmy na bieżąco sprawozdań z Synodu podawanych w Radiu Watykańskim i towarzyszyłyśmy modlitwą temu tak ważnemu w życiu Kościoła wydarzeniu. Modlitwom za Synod oraz za rodziny poświęcałyśmy w sposób szczególny w tym miesiącu codzienny różaniec, co jednocześnie było naszą odpowiedzią na apel wystosowany przez polskich biskupów uczestniczących w Synodzie, zwłaszcza abpa Henryka Hosera, ordynariusza Diecezji Warszawsko-Praskiej. 16 października sprawowana była również w naszej kaplicy specjalna Msza Św. w tej intencji według formularza Mszy Św. za zgromadzonych na Synodzie.

5 października miał miejsce w naszej Wspólnocie kwartalny dzień pokuty, połączony z postem i całodobową adoracją Najświętszego Sakramentu. Tym razem w swych modlitwach starałyśmy się wynagrodzić Bogu za niewierności, zgorszenia i zdrady oraz uleganie wpływom sekularyzacyjnym w życiu kapłańskim i zakonnym. Intencja ta jest niemniej aktualna w obecnym czasie, w którym Kościół doświadcza boleśnie upadków tych, którzy szczególnie zostali wybrani i powołani przez Boga do Jego służby. Modląc się o ich nawrócenie, prosiliśmy również o łaskę wierności dla nas samych i wszystkich powołanych do życia konsekrowanego i kapłańskiego.

Dzień pokuty poprzedził nowennę bezpośrednio przygotowującą nas do Uroczystości św. Naszej Matki Teresy, będącej zarazem zakończeniem wielkiego Roku Jubileuszowego. Nowenna ta miała miejsce w dniach 6 – 14 października i odprowadzana była w duchu wdzięczności za wszelkie łaski otrzymane w tym roku oraz prośby o wierność naszej Wspólnoty i każdej z nas dziedzictwu św. Naszej Matki. Nowennę zakończyło triduum (12-14 października) ku czci św. Teresy oraz wspólnotowy dzień skupienia (14 października), podczas którego na Mszy Świętej wotywniej poświęconej św. Teresie specjalną konferencję wygłosił nam o. Karol Milewski OCD.

15 października, to dzień wielkiej Uroczystości w całym naszym Zakonie, której echo odbiło się również i w naszej Wspólnocie. Uroczystość św. Teresy od Jezusa, Naszej Matki i Reformatorki, będąca jednocześnie zakończeniem Roku Jubileuszowego. We Mszy Św. sprawowanej w tym dniu w naszej kaplicy przez o. Marka Kępińskiego OCD uczestniczyła dość duża liczba osób, mimo, iż był to dzień pracy. Po Mszy Świętej odbyło się specjalne nabożeństwo do Świętej Naszej Matki – wystawienie Najświętszego Sakramentu, Litania do św. Teresy od Jezusa, modlitwa jubileuszowa oraz uroczyste błogosławieństwo. Uroczystość uczciłyśmy Wielką Rekreacją, która przedłużona została na niedzielę (18 października), kiedy to oglądając transmisję Mszy świętej łączyłyśmy się z Rzymem, dziękując za kanonizację małżeństwa Martin, Rodziców św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Wspólnotowo odczytany list, który Nasz Ojca Generała wystosował z tej okazji, zachęcił nas do przybliżenia sobie sylwetek Świętych Małżonków, głównie poprzez lekturę ich bogatej korespondencji. Zmobilizował nas również do gorliwszej modlitwy w intencji rodzin i kończącego się Synodu. Tego dnia podczas Mszy Świętej modliłyśmy się też w intencji Naszego Ojca Definitora, o. Łukasza, w dniu jego imienin.

23 października miał miejsce w naszej Wspólnocie dzień skupienia połączony z postem w intencji

Ojczyzny przed zbliżającymi się wyborami parlamentarnymi. Msza Św. tego dnia sprawowana była w intencji pana Prezydenta i naszej Ojczyzny oraz o światło Ducha Świętego dla Polaków podczas wyborów. W intencji Ojczyzny zorganizowaliśmy też całodniową adorację Najświętszego Sakramentu w sam dzień wyborów parlamentarnych, tj. 25 października. Wdzięczni Bogu za ich wynik podjęliśmy postanowienie gorliwszej modlitwy za nowo tworzący się rząd tak, by jak najwierniej, zgodnie z Bożym zamysłem służył naszej Ojczyźnie. W tej intencji już od jakiegoś czasu sprawowana jest w naszym klasztorze comiesięczna Msza Święta.

Październikowy wykład z liturgiki ks. Bartosza, który miał miejsce 29 dnia tego miesiąca, poświęcony był kontynuacji zagadnień z zakresu historii liturgii. Tym razem nasz liturgista rozwinął kwestię dotyczącą starożytnych budowli sakralnych

stanowiących miejsce kultu pierwszych chrześcijan oraz wpływów starożytnej kultury pogańskiej i judaistycznej na kształt liturgii chrześcijańskiej w pierwszych wiekach.

Choć Rok Jubileuszowy Urodzin św. Naszej Matki Teresy dobiegł końca, by utrwalić jego owoce, postanowiłyśmy w ramach formacji stałej podjąć wspólnotową lekturę dzieł św. Naszej Matki Teresy, którą rozpoczęłyśmy od Drogi Doskonałości, stanowiącej fundamentalny podręcznik życia każdej karmelitanki bosej. Ufamy, że ta re-lektura dzieł św. Teresy pozwoli nam dokonać, zarówno osobiście jak i wspólnotowo dogłębnej rewizji życia, byśmy umiały, zgodnie z życzeniem św. Naszej Matki Teresy, z każdym dniem „wciąż na nowo, coraz dalej ku coraz lepszym rzeczom postępować” (por. F 29,32).

PROWINCJA – OCDS

Kongres Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych w USA

Od 14 do 17 października br. w Milwaukee (Wisconsin) odbył się Kongres Terezański, w którym wzięło udział 600 karmelitów świeckich z trzech prowincji karmelitańskich w Stanach Zjednoczonych. Rozpoczęto odprawieniem pierwszych nieszpórów z uroczystości św. Teresy od Jezusa, którym przewodniczył abp Jérôme Edward Listowski, metropolita Milwaukee, zorganizowanych przez karmelitów świeckich ze wspólnot Holy Hill i Milwaukee, na czele z małżeństwem Carolyn i Donaldem Meara OCDS.

Tematem spotkania była poezja Świętej Matki, zaczynająca się od słów: „Twoją jestem na zawsze, od Ciebie życie wzięła, powiedz mi więc, o Boże, co chcesz, abym czyniła?”

15 października, w uroczystość św. Teresy od Jezusa odbyła się pielgrzymka do Bazyliki Naszej Pani Nieustannej Pomocy staraniem karmelitanek bosych z Waszyngtonu, trwająca ok. 50 minut ulicami miasta Milwaukee. Eucharystii przewodniczył o. prowincjał – Jude Peters OCD, z którym koncelebrowało wielu karmelitów i księży, którzy zechcieli włączyć się na tę uroczystość.

Konferencje, o tematach związanych ze Świętą Matką i naszą duchowością karmelitańską, wygłosili sr. D. George Weigel, o. P. Kieran Kavanaugh ODC, o. Alzinir Debastiani OCD, o. Marc Foley OCD i o. Marc Berry OCD.

Na kongresie byli obecni trzech radni prowincjalni Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych w USA i trzech delegaci prowincjalni ds. Świeckiego Zakonu o. Salvatore Sciurba, o. Bonaventure Sauer i o. Donald Kinney, którzy wcześniej zorganizowali spotkanie międzyprowincjalne, aby podzielić się sprawami, które poruszają trzy prowincje, i wymienić się doświadczeniami.

Ojciec General skierował do Kongresu przesłanie, w którym wyraził pragnienie, aby istotne elementy charyzmatu Karmelu Terezańskiego były inspiracją dla zawsze płodnej służby Kościołowi i Zakonowi. W przyszłym roku Kongres został zaplanowany na czerwiec i odbędzie się w San Jose.

Za: carmelitaniscalzi.com

Rozpoczęcie nowicjatu w wspólnocie OCDS w Mińsku

16 września w Parafii Bożego Ciała w Mińsku odbyła się uroczysta Msza św., z okazji wizytacji o. Prowincjała, jak również przyjęcia Szkaplerza Świętego i rozpoczęcia nowicjatu we Wspólnocie Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych w Mińsku..

W homilii o. Prowincjał powiedział, że życie Aleksandra i Tatiany, którzy odpowiedzieli na wezwanie Boże, rozpoczyna się nowy etap pogłębiania duchowego życia, aby jeszcze bardziej ofiarować siebie Bogu przez Ducha Świętego, jaki formułuje nas przez Boże Słowo.

O. Prowincjał rozważając Ewangelię zachęcił wszystkich obecnych do zweryfikowania swojego życia i zastanowienia się na ile my wszyscy jesteśmy posłuszni Bożemu Słowu i czy realizujemy Boże przykazania.

Przez przyjęcie Szkaplerza Świętego i życie karmelitańską duchowością my jeszcze bardziej jednoczymy się z Bogiem. Tej duchowości w sposób szczególny uczy nas Matka Boża, która jest Królowa Szkaplerza Świętego.

Maryja nigdy nie narzekała w swoim życiu. Zawsze z głęboką wiarą przyjmowała Boże Słowo, mówiąc „fiat”. Jeśli zechcemy formułować swoje duchowe życie w duchu Maryi, to na pewno dojdziemy do głębokiego życia z Bogiem w Jej charyzmacie. W osobie Maryi każdy z nas ma duchowego kierownika, duchową pomoc, która nas ukierunkowuje na Jezusa Chrystusa. Przez Maryję my jakby zawieramy nowe przymierze z Bogiem. To znaczy, że jeszcze raz Jemu przyrzekamy, że chcemy oddać się Jemu i zrobimy wszystko, co jest w naszej mocy, by „częstki naszej miłości” były ukierunkowane na Niego.

o. Prowincjał zwracając się do Aleksandra i Tatiany, powiedział, że podczas formacji nieraz będą rozczarowania, spotkania z problemami. Celebrans życzył im w duchu pokory i zawierzenia dojść do tego dnia, kiedy z radością złożą swoje pierwsze przyrzeczenia Bogu. O. Prowincjał życzył im również asystencji Ducha Świętego, by Jego miłość stała się tym ogniem, który nakierowuje na spotkanie z Bogiem.

Po Mszy św. O. Prowincjał spotkał się z Wspólnotą na kolacji.

o. Piotr Frosztęga

Peregrynacja relikwii św. Teresy od Jezusa w Łódzkiej Wspólnocie OCDS

Na zakończenie jubileuszu 500-lecia narodzin NM Teresy od Jezusa Łódzka Wspólnota OCDS miała radość przyjmowania u siebie Jej relikwii. Przebywały one u nas od 22 września do 25 października. W tym okresie każdego dnia ktoś ze wspólnoty zabierał je do swojego domu, by w sposób szczególny oddać cześć Świętej, modlić się za jej wstawiennictwem i dziękować za dar bycia w karmelu. Tak, jak kiedyś św. Teresa wizytowała swoje klasztory umacniając wiarę i zachęcając do życia wiernego Regule, tak teraz przyjmowaliśmy Ją w swoich domach, by pomogła odnowić w nas ducha oddania Jezusowi, zgodnie ze złożonymi przez nas przyrzeczeniami.

Peregrynacja relikwii była czasem modlitwy osobistej i rodzinnej, okazją do zawierzenia Jezusowi, na wzór św. Teresy, która oddała Mu wszystko. Był to czas spotkania, które otwiera i przemienia serca. W znaku relikwii Naszej Matki, zapraszaliśmy Ją do naszego codziennego życia, by wskazywała, jak mamy pełnić wolę Boga i coraz pełniej się z Nim jednoczyć.

Jubileusz 10-lecia erygowania OCDS w Sopocie

Jubileusz 10-lecia erygowania naszej Wspólnoty rozpoczęliśmy dniem skupienia w poprzedzającą ów dzień – sobotę. Rozważaliśmy w skupieniu nasze drogi do świeckiego Zakonu, retrospektywny wgląd w nasze życie Karmelem w świecie... Ewangelia jest naszym vademecum na każdy dzień, autorytetem przy podejmowaniu każdej decyzji, do których podjęcia jesteśmy wezwani. Dziękując Bogu Ojcu i Synowi i Duchowi Świętemu za dar powołania do Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, za naszą Wspólnotę, za naszych Braci i nasze Siostry, przygotowaliśmy się do Jubileuszu.

Nasza Wspólnota, erygowana w 2005 roku przeżywała w pierwszą niedzielę października 2015 roku swój Jubileusz, rozpoczynając spotkanie od Mszy Świętej. Założycielem Wspólnoty był ojciec Mariusz Jaszczyszyn, który w 1997 roku po Mszy Świętej u sióstr karmelitanek bosych w Orłowie, zaprosił świeckich zainteresowanych duchowością karmelitańską do Sopotu. Dzięki Ojcu Mariuszowi zgłosiły się osoby szukające Boga we wspólnotie o charyzmie karmelitańskim. 30 listopada 1997 roku odbyło się pierwsze spotkanie połączone ze Mszą Świętą. W wyniku zainteresowania świeckich duchowością karmelitańską ojciec prowincjał Prowincji Warszawskiej Zakonu Karmelitów Bosych – o. Jan Brzana – mianował 26 maja 1998 roku ojca asystenta Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych w Sopocie. Został nim ojciec Mariusz od Wniebowziętej Jaszczyszyn, który rozpoczął formację grupy. 18 kwietnia 1999 roku wybrano Patrona naszej sopockiej Wspólnoty. Został nim św. Józef Oblubieniec Najświętszej Maryi Panny i Opiekun Dzieciątka Jezus.

Asystentami naszej Wspólnoty byli: o. Mariusz Jaszczyszyn 26. 05. 1998 r. – 7. 06. 1999 r., zaś następni ojcowie asystenci to: o. Alfons Kępa, o. Robert Rutkowski, o. Zbigniew Stachowicz, o. Marek Kłaput, o. Robert Marciniak, o. Bertold Dąbkowski, który jest obecnie asystentem.

Akt erygujący Wspólnotę pod wezwaniem św. Józefa Oblubieńca NMP w Sopocie podpisany został 26 lipca 2005 r., a sama uroczystość odbyła się 9 października 2005 roku. Wtedy też Wspólnota otrzymała Relikwie św. Jana od Krzyża, które od tamtej pory nieprzerwanie pielgrzymują po naszych domach i towarzyszą nam w czasie spotkań.

Świętowanie 10-lecia erygowania naszej Wspólnoty ubogacił Ojciec założyciel naszej Wspólnoty – o. Mariusz Jaszczyszyn, a także o. Robert Marciniak – delegat prowincjonalny d/s OCDS.

Jubileusz dziesięciolecia naszej sopockiej Wspólnoty zaprasza nas do osobistego doświadczenia Boga jakim żyła święta Teresa od Jezusa, której Jubileusz obchodzimy: „co chcesz, abym czyniła?”.

Urszula Motyl-Słiwa

W SKRÓCIE

- ✚ O. Piotr Bajger, dotychczas konwentualny w Gorzędzieju, otrzymał od O. Prowincjała nową konwentualność w klasztorze w Drzewinie, z dniem 14 października 2015 roku.
 - ✚ Definitorium Generalne, na prośbę Rady Prowincjalnej naszej Prowincji, dnia 13 października 2015 roku, wydało dekret erygujący klasztor Karmelitów Bosych w Sopocie (Prot. N. 139/2015 DF).
 - ✚ Definitorium Generalne, na prośbę Rady Prowincjalnej naszej Prowincji, dnia 13 października 2015 roku, wydało dekret erygujący klasztor Karmelitów Bosych w Usolu Syberyjskim (Prot. N. 142/2015 DF).
 - ✚ W dniu 21 października w klasztorze Sióstr Karmelitanek Bosych w Elblągu odbyły się Wybory. Przeoryszą została wybrana M. Michaela Lilianna od Najśw. Sakramentu i Imienia Maryi.
Podprzeorysza i I Radna: S. Maria Anita od Chrystusa Oblubieńca.
II Radna: S. Łucja Elżbieta od Niepokalanego Serca Maryi.
III Radna: S. Maria Benedykta od Najśw. Eucharystii.
-

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do końca listopada** 2015 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przysyłać na adres mailowy: kuria@karmelicibosi.pl
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.
- Jeśli ktoś chciałby otrzymać numer „Karmel-Info” 63 w pliku Worda w celu drukowania poszczególnych wiadomości bez grafiki i zdjęć, proszony jest o zgłoszenie takiego zapotrzebowania na podany powyżej adres mailowy.

Redakcja:

o. Grzegorz A. Malec
Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raławicka 31
02-601 Warszawa
Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12
mail: kuria@karmelicibosi.pl; gregimalec@gmail.com